

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinți de Cnoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GÂRLEȘTEANU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. D-r DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. D-r N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, ȘEVER TIPEIU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

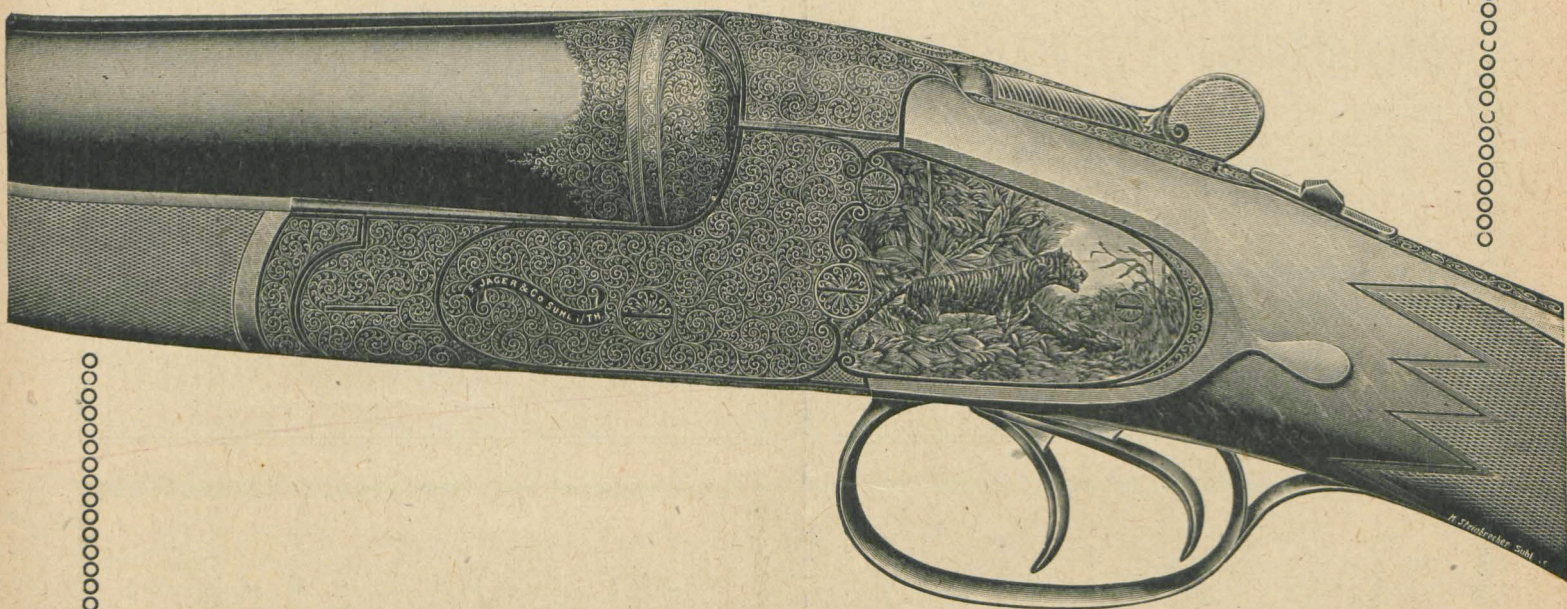
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Cu 2 țevi pentru alice cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoașe, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

De vânzare

Carabină Mannlicher - Schönauer cal.
8,2 m/m cu lunetă Kahles Telorar 4 X. În
stare perfectă, cu tir foarte bun, se găse-
ște la „Uniune“, împreună cu 50 cartușe

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VÂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, 6

De vânzare

Carabină cu glonț (un singur foc) sis-
tem Heeren, cal. 9,3/7,4 (474 A). Arma
este ușoară, foarte îndemânată, potrivită
pentru vânătoria la munte. Tir irepro-
șabil, gravuri artistice, se găsește în
stare aproape nouă la „Uniune“

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCĂTOR
ÎN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânătoria cu alice.
 - 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm. împreună cu 500 capse
- A se adresa la «UNIUNE»

De vânzare

Armă «DRILLING», cal. 12×12×450
sistem Hammerles, închizător Greener,
viză automată la 100 m., o a doua viză
la 200 m. Execuție foarte solidă cu gra-
vuri englezești și tir foarte bun
Se găsește în stare aproape nouă la Uniune

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI, DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

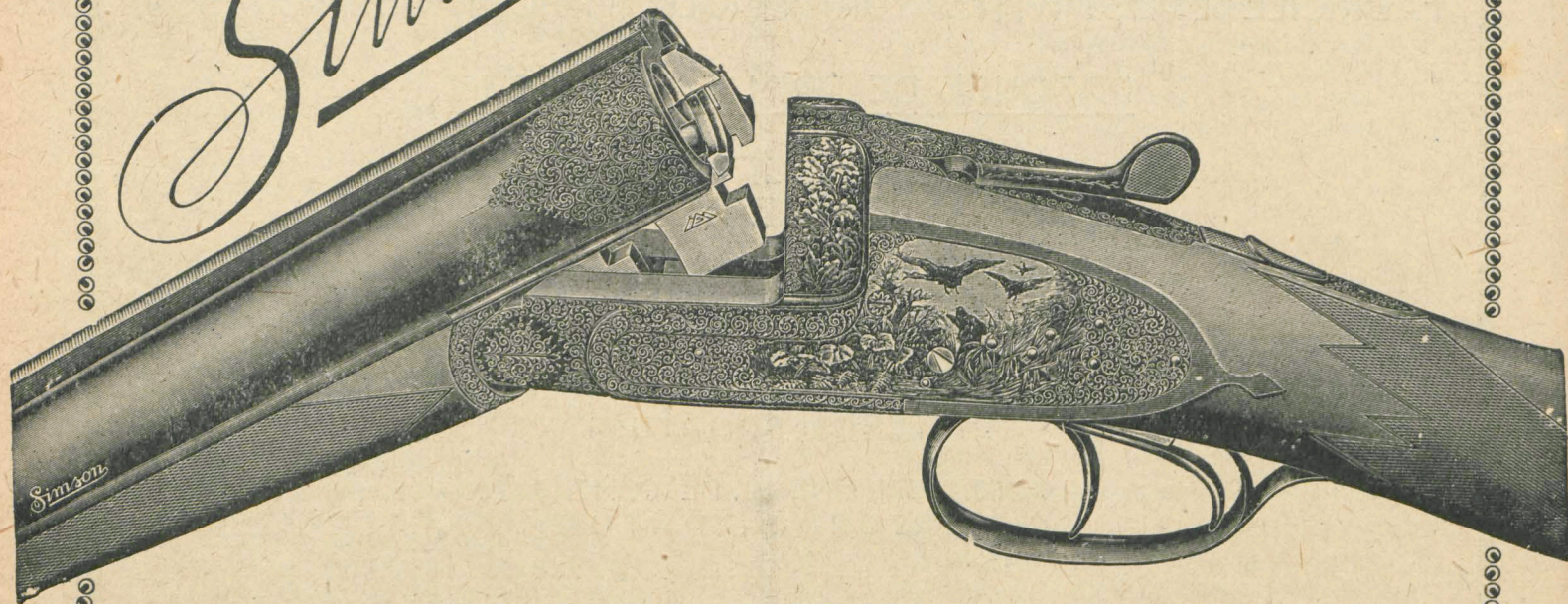
HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUA ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbei „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALA A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

VISURI, CARI SE POT UȘOR REALIZA...

de Dr. I. Philipovicz, Cernăuți

Obosit de munca grea a profesiei mele' mă întorc acasă. Poșta de astăzi a avut o deosebită atențiune pentru mine: Intre mai multe scrisori, găsesc și numărul cel mai nou al «*Revistei Vânătorilor*» și al revistei de vânătoare germane «*Wild und Hund*» din Berlin. Aceasta constituie o variație plăcută!

Mă așez așadar comod în pat. Afară flueră vântul, ploaia bate în geamuri. Unul din acele momente, nu prea dese în viață, când toate se potrivesc pentru poziția omului. Incet, răsfoiesc revistele. În «*Wild und Hund*» găsesc iarăș un articol al meu, apoi multe altele, și mereu tot aceeaș cerere după o lege specială de vânătoare și după o organizație a acesteia. În «*Revista Vânătorilor*» se tot tratează problemele puse de mine deja înaintea de 2 ani, cari până astăzi încă nu sunt rezolvate! Și cât de simplu s'ar putea rezolvă întreaga problemă a legii vânătoarei și a înmulțirii vânatului!

Jurnalul îmi lunecă din mâini; abia apuc să sting lampa și somnul mă cuprinde...

Măine are loc vânătoarea cu haitași în C. Va să zică să ne pregătim, să punem la îndemână arma și cartușele. Mă duc la dulapul de arme. Dar, pentru Dumnezeu, unde e pușca mea cu trei țevi!? A dispărut, dar unde-i?! Nu-mi pot veni în fire. Inșă da, exact, acum îmi aduc

aminte, eu încă nici n'am o astfel de armă, voiam numai de mult să mi-o cumpăr! Așa e, așa e... Așadar iute la negustorul de arme; acolo am văzut eu un «drilling», căci o pușcă cu trei țevi trebuie să am; în C. sunt mulți mistreți!..

— «Bună ziua, d-le D., arătați-mi, vă rog, pușca cu trei țevi, care nu de mult o aveți în vitrină».

Mirat mă privi omul.

— «Dar, d-le Doctor, d-voastră vă place să glumiți cu un om bătrân. Cum, nu știți că arme se găsesc de vânzare numai la sucursala «*Uniunii Generale a Vânătorilor?*»

— «Ce spui, așadar în fine tot s'a realizat ceea ce doriam eu! Dați-mi dar 50 cartușe calibru 12, alice pentru iepuri».

— «Regret, nici cu munițiuni nu poate comerciantul particular să facă negoț».

În fine! Eră și timpul!.. Vânătoarea cu haitași a reușit de minune. 6 mistreți, 4 vulpi, 150 iepuri. Ingrijirea sistematică și marile cheltueli ale stăpânului vânătoarei, au avut în fine succesul dorit. Numărul vânatului e acum într'adevăr satisfăcător. Dându-se 20 iepuri în dar, rămân 130 pentru vânzare, aceasta face 13.000 lei; 5 mistreți aproximativ 10.000 lei și vulpile 4000 lei, face în total 27.000 lei venit și nevoea pieței orașului în vânat

este satisfăcută. Sigur. Și de ce nu? Acum, când «*Uniunea*» are depozitul ei central și numai ea singură are dreptul de a vinde vânat, folosirea vânatului ucis se face în ordine, iar cel care nu e vânător, ajunge să guste și el vânat, pe când braconierul de profesiune nu se mai duce să vâneze, fiindcă nu mai are unde desface prada. Căci la «*Uniune*» trebuie să te legitimezi; totul se înregistrează în regulă, și cel ce nu se poate legitima, e arestat și își primește pedeapsa cuvenită, astfel că nu-i mai rentează să vâneze pe furis. Nici vânzarea de coarne de cerb și piei de vulpe nu se mai poate face liber, totul trebuie predat la centrala «*Uniunii*».

Ce noutăți îmbucurătoare! Aceasta e doar rezolvarea problemei! Dacă voinști să stârpești un rău, trebuie să-i astupi izvoarele. Și având vânătoria să sufere în prima linie din partea braconierilor, trebuie să le iei posibilitatea atât de a-și procura arme, muniție, capcane și venin, cât și de a vinde vânatul împușcat, prins sau otrăvit. Cu un cuvânt, s'a înființat un monopol, pe care, sub controlul Statului, îl are naturalmente numai «*Uniunea*» împreună cu sucursalele sale. Aducerea la îndeplinire legală a acestei chestiuni, care cuprinde întreaga problemă a ocrotirii vânatului, s'a rezolvat dintr'odată! Contravențiunile se pedepsesc cu strășnicie, aplicându-se amenzi foarte mari.

A sosit prietenul meu din București. Intâmpinare animată.

— «Cunoști noutatea cea mai recentă?..»

— Nu, istorisește!

— «Mai întâiu chestiunea câinilor, a fost rezolvată foarte simplu. Câinii aparțin casei și curții, pentru ca să le păzească. Amatorii speciali de câini, cari țin mai mulți câini, decât sunt necesari pentru pază, vor plăti acest lux cu biruri corespunzătoare mari, căci dâșii se pare că au bani îndeajuns, ca să hrănească acești câini. Sunt curios să știu, dacă vor mai fi la țară acum atâți amatori de câini! Pe câmp și în pădure câinele ordinar n'are ce căută. E clar că, sau de foame, sau de pasiunea de a vâna, hoinărește el pe acolo. In ambele cazuri ni

micește proprietate străină, e deci însuș de nimicit. Atunci e tot una, dacă stăpânul lui e cu dânsul sau nu. Dacă cineva voinște să-și ducă câinele la plimbare, atunci sunt destule locuri, unde nu se ține vânatul, de exemplu imașuri, șosele, etc. In ce privește câinii păstorilor, și acest străvechiu obicei nomad, astăzi de prisos și stricacios, s'a revizuit în favoarea bietului vânat fără scut, în sensul ca aceste bestii să fie stârpitate radical. Vânatul nu e pentru aceea, ca să servească de hrană pentru acești hoți! Nu e voie în general a lua un câine pe lângă turmă, pentru că el nu are aci nici o funcțiune. Numai un număr limitat de câini (unul la 400 oi) se poate ține, legați la stână, pentru apărare de tâlhari și de lupi. Noaptea numai se pot deslega câinii dela lanț.

Un teren de vânătoare poate obține numai acela, care are un curat trecut vânătorec, deci acela care prezintă garanție că este în stare a administra în regulă vânătoria. Fiecare vânător nou trebuie să dea un examen. La haitueli, trebuie neapărat să fie și un câine de vânătoare, pentru ca să găsească vânatul rănit.

Amenzile pentru delictele de vânătoare s'au înzecit; premiile denunțătorilor trebuie să fie plătite cel târziu în decurs de 1 lună după ce sentința a rămas definitivă.

In fiecare județ, sunt 2—4 păzitori publici călări, cari au primit dela Reforma agrară câte 4 ha. pământ și cari sunt plătiți din fondul de vânătoare.

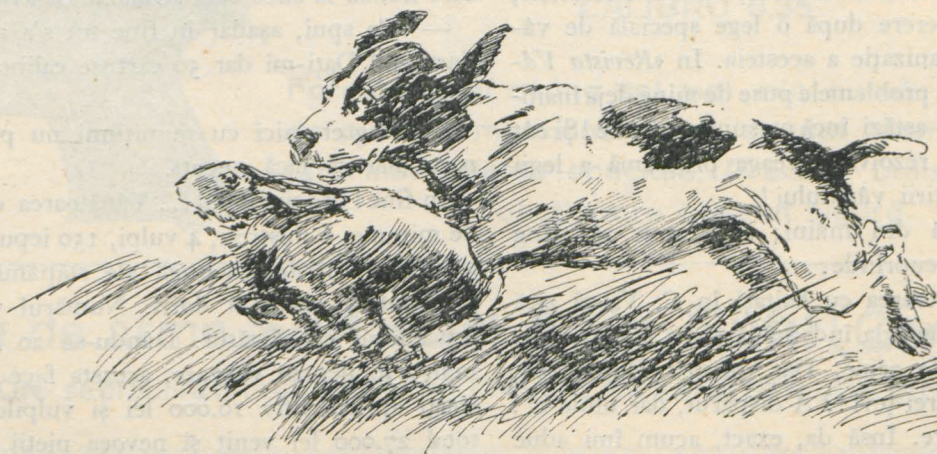
Fondul de vânătoare dă înfine semne de existență, pe când până acum se știa numai de majorarea veniturilor sale.

Și, înfine, politicianii poartă grija intereselor țării și nu a lor proprii; nu mai intervin prin urmare în afaceri de vânătoare, pentru ca să pretindă protecțiuni și ilegalități!»

— «Ce spui! Doamne Dumnezeu, îți mulțumesc că am ajuns să mai văz și aceasta!»

De bucurie fac un salt și... Aoleo! m'am lovit. Dar oare unde mă aflu?

In patul meu, în care m'am așezat cu câteva ore în urmă, iar afară flueră vântul și ploaia bate în geamuri...

CÂINII HOINARI

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

ATĂRN cu amândouă mâinile de funia clopotului și trag cu nădejdea celui ce strigă ajutor în pustiu — căci până azi glasul clopotului l-au auzit doar clopotarii...

Câinii hoinari — refren dogit și subiect de anti-patică tratare, mai cu seamă acum în atmosfera nouă la noi, senină și cu făgăduinți de viitor frumos pentru câinii de rassă. Cu «câinii hoinari» aparî în mijloc de discuții pline de dragoste pentru tovarășii noștri, ca un hingher încruntat, cu lațul sau otrava în mână și cu ura în suflet și în ochi. Subiect penibil când iubești câinii, dar fapt grav și pacoste evidentă și covârșitoare, cu rezultate dezastruoase din toate punctele de vedere. Nu din plăcere vreau s'arunc cu pietre în câinii cei mulți — ci doresc curmarea unui rău general și unui rău vânătoresc. O spun pentru a preîntâmpina deja întâlnitul sentimentalism în această chestiune, sentimentalism care înghesuit de fapte și argumente, merge până la negarea existenței câinelui hoinar. Mi s'a spus în adevăr: câinele fără stăpân, câinele vagabond, câinele hoinar-pur, ca să-i zic așa, va fi existând poate în orașe, dar la sate nu se află, ci e doar o fantazistă creație literară care să ție, din lumea animală, isonul vagabondului-om cântat de poeți. După cum se vede e un răsboiu de cuvinte și o șicană pe sensuri gramaticale și definițiuni de dicționar. Pentru noi toți cari ne-am ridicat împotriva lui, câinele hoinar este câinele care cutreeră liber câmpii și coclaurile, necălăuzit de voința stăpânului său și care se poate deda la toate instinctele sale, nestânjenit și nereprimat de nimeni — chit că se va întoarce dând din coadă, în fiecare seară acasă, sau sub căruța din marginea arăturii. De acest câine vorbim. Ori, acesta, este azi în țara românească, puzderie. O mișunare, o forfoteală nesfârșită, inutilă și stricătoare.

Nu mai am nevoie, cred, să revin în detalii asupra stricăciunilor pricinuite de câinii hoinari, vânătoarește vorbind. Cel puțin cititorii acestei Reviste sper că sunt edificați și lămuriți. S'a scris destul, s'a demonstrat până la evidentă, s'a exemplificat până în amănunte. Strigătul de alarmă e dat de mult. (Vezi și articolul «Câțiva tâlhari» de subsemnatul, încă din 1922). Suntem toți convinși. Pe ici pe colo ne apărăm pe cât putem. Dar măsuri generale? Nimic. Strigăte în pustiu, sămânță svârlită pe piatră. Rea voință pornită de sus? Nu de sigur — dar lipsă de voință — nici bună, nici rea. Apatia. Apatia vâscoasă, imensă, totală — incurabilă. Așa suntem, se vede. Lasă-mă să te las. Și e remarcabil lucru de observat,

câtă voință trebuie ca s'ajungi să smulgi din propria-ți activitate intelectuală o direcție în relație cu actele chiar cele mai neînsemnate ale vieții, când ai luat odată obișnuința lor. Facă-ni-se apel la curaj, la energie, la spiritul de jertfă pentru a se obține din parte-ne un act însemnat, greu, periculos până la moarte, ne vom scula voinicește, ne vom ridică semeți, vom merge înainte, vom întinde pieptul deschis dușmanului, fără să ne precupețim nici sângele, nici avutul. Dar ceară-ni-se dimpotrivă să ne hotărîm să facem ori să nu facem cutare sau cutare lucru, ale cărui consecințe imediate sunt de mică însemnătate, dar cari pot deveni serioase și grave pentru o îmbunătățire viitoare, pentru un viitor de prevăzut, pentru speranțele altora sau chiar ale noastre, dar mai depărtate — nu mai găsești pe nimeni. Oricât de ușor ar fi efortul, nu se mai face — nici nu se încearcă. Repaos. Nu mai mișcă nimeni. O generală contemplare de burice. Ar fi ilariantă, dacă n'ar fi și tristă — prea ades.

De ce nu mișcă nimeni din cercurile conducătoare în chestiunea câinilor hoinari? Să fie chestiunea aceasta de prea mică însemnătate pentru a fi luată în seamă de un om serios? Să vedem.

Precis, la ce număr formidabil se ridică azi armata hădă a câinilor hoinari, nu se poate răspunde. Nu există nici un recensământ al câinilor. Dar cu o imensă aproximație în minus, să căutăm să ne facem o idee de ce reprezintă acest flagel. Avem în țară, fără să socotim nici municipiile, nici comunele reședințe de județ, 8808 comune. Nu ne întrebăm câte sute de mii de câini reprezintă acest număr de comune; dar să admitem că numai 10 câini de sat cutreeră câmpiile și dealurile, și să mai admitem că fiecare, într'un an întreg, nu strică decât 5 piese de vânat. Veți conveni cu mine că aceste date sunt ridicol de modeste — iar pe de altă parte să nu uităm că am lăsat deoparte nenumăratele cohorte de câini păzitori de turme, cari ar trebui să intre toți în socoteala noastră. Dar să ne mulțumim cu datele enunțate mai sus. Iată rezultatul: 495.450 piese de vânat pierdute! Patru sute nouăzeci și cinci de mii de piese pierdute în mod stupid pentru toată lumea! Să mai admitem că o piesă de vânat ar reprezenta, una peste alta, 20 lei — să admitem, deși se vinde azi iepurele cu 200 lei, pe când cu un pol nu mai cumperi nici o jumătate de prepeliță. Și iată dintr'un condeiu 9.909.000 lei înghițiți de sbârlita armată a javrelor. Dar îndoțiți, întreiți, încinciți cifrele de mai sus ca să ajungeți mai aproape de realitate și dacă rezultatul de zeci de milioane poate totuși lăsa rece și indiferent pe cineva când e vorba de o imbecilă risipă a bogăției țării noastre, atunci, de sigur, nu mai avem nimic nici de zis, nici de așteptat. Să fie oare lucrul atât de greu de înțeles? Nu pot crede —

când am făcut chiar pe un om simplu și destul de tare de cap, să înțeleagă că dejunul de pe câmp al javrei lui, costă mai scump decât propria-i masă — și că dacă pentru câine nu scoate imediat banii din pungă, tot își pierde partea din moment ce suma a dispărut pentru toată lumea; că partea e infimă într'adevăr, dar adunând toți banii cari se pierd în acest fel, într'un an întreg, prin burțile câinilor, suma se face mare de milioane și atunci trebuie să recunoască oricine că partea pierdută de fiecare din noi, merită să fie luată în seamă. Nu, nu pot crede că e greu de înțeles ce pagube pricinuesc câinii hoinari, ce sumă reprezintă în bani pentru noi toți, pentru contribuabili, pentru țară, această distrugere de vânat, distrugere inutilă, nătângă și revoltătoare, contra căreia ar protesta și cei mai înapoiați sălbateci. Să mai amintesc ce mai pierdem ca plăcere, ca agrement? E aci o lature a chestiunii care își are și ea însemnătatea ei pentru noi vânătorii, mari și mici. Toți cheltuim pentru vânatoare — sume proporționate după puterile fiecăruia: nu se mai vânează gratis în ziua de azi, dela proprietarul cu rezerve îngrijite și scumpe, până la cel mai modest membru al unei mici societăți, colindător neobosit și încăpățânat al miriștelor pustii. Mii, zeci de mii și sute de mii de lei ne ies din buzunare și se răspândesc în țară de pe urma noastră, bani cari contribuie și ei la buna stare și imboldul financiar. Dar aceste cheltuieli trebuie să ne aducă în schimb ceva — și acel ceva e plăcerea, agrementul nostru sub toate formele diferitelor vânători. Este, dacă vreți, cunoscuta chestiune a ofertei și cererii. E un târg — iar dacă noi plătim fără să primim nimic în schimb, avem dreptul să protestăm.

Ori, intervenția câinilor hoinari în acest târg falsifică afacerea. Plătim și nu primim. Suntem trași pe sfoară. Dreptul nostru e deci nu numai să protestăm, dar să facem tot ce ne va sta în putință ca să spulberăm dijmueala ce ne-o impune câinele hoinar asupra ceace ne revine, dijmueală în detrimentul capitalului nostru bani și capitalului nostru plăcere.

Imi place să cred că cele expuse până aci evidențiază ușor și suficient pagubele pricinuite de câinii hoinari — pagube pentru țară, pagube pentru noi — ca să justifice neîntârziat, energice măsuri de îndreptare, ca să trezească din apatie chiar pe cel mai scufundat contemplator al celui mai atrăgător buric.

Dar mai este o latură a chestiunii, de o gravitate excepțională pentru că atinge un punct de chiar siguranță socială.

În adevăr, știți sau v'ați întrebat vreodată la ce cifră se ridică numărul de oameni mușcați de câinii cei nenumărați cari forfotesc inutil prin țara noastră? Cunoaște-se de cine în drept, *progresele turbării* la noi?

Progresele turbării! Într'alte părți se mândresc oamenii cu alte progrese... Iar dacă se cunoaște, găsește oare cineva că e spre fala și cinstea noastră? Demonstrez. Voiu fi scurt și precis.

Priviți, vă rog, tabela de mai jos. Una și alta reprezintă numărul total de persoane mușcate și prezen-

tate la Institutul antirabic «V. Babeș» din București, dela 1914 până la 1926 inclusiv:

1914	1653
1915	1713
1916	1934
1917	1155
1918	869
1919	2178
1920	2621
1921	2741
1922	3785
1923	4540
1924	4635
1925	4772
1926	5040

Nimic mai elocvent. Priviți formidabila progresie crescândă, priviți și îngroziți-vă! Și notați că aceste date sunt ale unui singur Institut antirabic: adunați datele tuturor institutelor — și luați-vă cu mâinile de păr.

Oare și acest rezultat lasă rece, senini și indiferenți pe cei în drept — pe cei obligați în numele civilizației, în numele siguranței populației acestei țări, să ia măsuri?

Datele de mai sus le datorez d-lui Dr. D. Ionescu dela Institutul «V. Babeș», care cu o amabilitate și bunăvoință cam rar întâlnită în zilele de azi, mi-a dat detaliile de cari aveam nevoie. Il rog să primească aci în mod public întreaga mea grațitudine.

Cum nu e în intenția mea să falsific nimic prin interpretarea cifrelor de mai sus, voiu face, împreună cu d-sa, următoarele 2 observațiuni: 1) persoanele mușcate într'un an nu corespund exact cu numărul câinilor cari au mușcat, deoarece se poate întâmpla ca un câine să muște mai multe persoane; 2) printre persoanele prezentate la Institut sunt unele — dar rar — mușcate de alte animale decât de câini.

Dar chiar făcând aceste restricțiuni cifrele rămân puțin schimbate, elocvente și impresionante. Să se mai noteze că Institutele antirabice s'au înmulțit față de 1914, proporțional mai mult decât s'a înmulțit populația. Dealtfel înmulțirea, de aci înainte, a institutelor antirabice ca remediu la progresul turbării, îmi apare ca o măsură ce s'ar luă pe timp de epidemie sporindu-se numărul lazaretelor în loc să se combată boala. Rezultatul ar fi o țară-spital. În cauză trebuie lovit — în numărul exagerat al câinilor hoinari, pentru cazul nostru. Remarcați pe tabelă brusca descreștere din anii 1917 și mai ales 1918. Descreșterea corespunde măsurilor viguroase de exterminare în timpul ocupației. Timpuri de jalnică aducere aminte de sigur, dar care învederează lămurit că *se poate face ceva* — când vrei.

Și întreb acum iarăș: să fie oare chestiunea aceasta a câinilor hoinari, în întreg complexul ei, de prea mică însemnătate pentru a fi luată în seamă de un om serios? Lasă răspunsul în seama cetitorului inteligent — vânător sau nu.

Încă câteva cuvinte înainte de a termina.

Personal cred că reglementarea sau legiferarea măsurilor contra câinilor hoinari ar trebui să se pună pe tema siguranței publice față de progresele turbării. Tema

vânătoarească, chiar în legătură cu bogăția națională, ar ridică, sunt sigur, ditirambice declamațiuni demagogice, ornamentate cu figuri în stil țărănesc, plus numeroase lacrimi de crocodil.

Cât despre căutarea mijloacelor și amănuntelor de introdus într-o astfel de lege pentru a ajunge la un rezultat

— lucru iese din cadrul acestui articol. Dealtfel, când se va hotărî însfârșit în alt loc să se dea convenita luare aminte acestei chestiuni, avem destui oameni competenți, fie dela Direcțiunea Vânătoarei, fie în afară, cari să dea proiectului forma cea mai potrivită.

Amin!

A P Ă R A Ț I F A U N A P A T R I E I

de C. A. V. Popescu

Numărul de Decembrie 1926 a Revistei noastre, a fost publicată o deciziune ministerială, cu următorul conținut: «Prin decizia Domnului Ministru al Agriculturii și Domeniilor cu No. 109.863 din 1926 se oprește cu desăvârșire exportul oricărui fel de vânat cu pene sau păr, cum și a blănurilor lor».

Sunt câteva rânduri laconice, care îl lasă rece pe

cel indiferent, îl supără pe cel interesat, dar face să tresalte de bucurie inima fiecărui vânător adevărat.

Fauna ei, face parte integrantă din pământul patriei. Pustii vor fi munții noștri, dacă în jurul vârfurilor lor, nu vor mai sbură aquilele și vulturii. Va pierde din misterul lui codrul, dacă noaptea nu va mai răsună în el strigătul lugubru al bufniței, iar vânătoarea numai până atunci va mai fi pasiune bărbătească, până vor mai fi râși, cari să pândească căprioara, lipiți de stâncă, va mai fi urs voinic și mistreț solitar cu colți de fildeș, care să-ți dea prilej a arată că nu ești «mătușă» și vor fi haite de lupi, cari cu urletul lor fioros îți accelerează bătaia inimii.

În țările occidentale, vânătorii «mari», «ocrotitori» etc., au mers până acolo în «știința» lor, până când le-a reușit să stârpească nu numai răpitoarele mari, dar și unele animale mici, care la noi sunt încă comune, cum este pisica sălbatecă, șoimii, etc. Acuma — însă prea târziu — își recunosc greșeala, stabilind timpuri oprite pentru diferitele păsări răpitoare, ba chiar, oprind cu desăvârșire împușcarea speciilor mai rare.

Dorind a avea aceste animale, cel puțin în grădinile lor zoologice, sau poate a le prăsi din nou, caută acuma să importe din țări unde mai sunt. S'au înființat și la noi câteva expoziții ale firmelor străine cari, cumpărau tot felul de vânat viu, însă mai ales specii rare, urși, râși, vidre, vulturi, aquile, bufnițe și corbi.

Dacă prea salutara deciziune ministerială citată mai sus, nu puneă stavilă acestui comerț, cu timpul s'ar fi depopulat de animalele mai rare și terenurile noastre.

Nu cred să fi fost nici un vânător, care s'a fi ocupat cu acest comerț, căci pe acela tot așa l-ar fi ars banul primit,

pe care a vândut o podoabă a patriei sale, ca pe Iuda cei treizeci de arginți, pe cari și-a vândut Mântuitorul.

Vânătoarea este o pasiune sufletească, este îndeletnicirea acelora, cari cu ochi iubitori văd și gustă frumusețile naturii, cari se reacrează sufletește admirând minunile făcute de Creator și cari în intimul contact cu natura, ascultă smeriți misterioasele bătăi de inimă ale mamei «Pământul».

Iar acei, cari vor să o facă «meserie», să o «comercializeze», trebuesc luați la bici, cum au fost luați de Christos, vânzătorii găsiți în templu.

Comerțului cu vânat viu, i s'a pus așadar capăt. Numai avem acuma altceva de făcut, decât a păzi contingentul ce ne-a rămas. Căci stupiditatea și diletantismul face încă ravagii între unele animale, care nu merită acest tratament.

Unii vânători, cu cunoștințe zoologice, învățate dela țărani sau ciobani, nu știu, că cele mai rare și impozante pasări ale noastre — vulturii — nu numai că nu sunt stricătoare, dar sunt absolut folositoare. Vulturul (a nu se confundă cu quila) fie de orice specie, nu mănâncă decât hoit. Nici când el nu prinde vânat viu. Afară de aceasta vulturii sunt rari și în ultimul timp au devenit și mai rari, murind chiar mai multe bucăți deodată, cari au mâncat din hoiturile otrăvite de oameni fără minte.

Aquila este pasăre răpitoare, dar rară. Mai ales în regiunile muntoase este mică paguba pe care o poate face. În tot cazul îi trebuie micșorat numărul, dacă se înmulțește simțitor, însă în mod vânătoresc. Această falnică pasăre, face parte din vânatul mare, ca și ursul și râsul. Nu permiteți așadar distrugerea cuiburilor ei prin paznicii de vânat, nu admiteți împușcarea, sau otrăvirea ei, ci vânați d-voastră aquile, în mod vânătoresc și co rect și de sigur veți găsi mai multă plăcere la această vânătoare, mai ales dacă vă folosiți de arma cu glonte, decât la vânătoarea oricărui soi de vânat mic, fie chiar mult adorata prepeliță.

Soarta faunei patriei este în mâna noastră, a vânătorilor. Pe terenul de vânătoare suntem stăpâni pe moarte și vieată. Numai de noi depinde, dacă această faună să fie variată, frumoasă și naturală, dar pentru faptele noastre suntem responsabili nu numai față de generațiile viitoare, dar și față de Acela, care a știut rostul fiecărei creaturi, stabilind armonia în lumea vietăților.

Să fim vânători corecți, să nu urăm nici un fel de vânat, căci în inima vânătorului numai iubirea are loc!

Să fim vânători adevărați!

CÂINELE DE ARET GERMAN CU PĂRUL ASPRU

de Inginer Andrei Caransebeș

N'TRUN număr anterior al Revistei — vorbind despre câinii de aret de utilitate multiplă — am reprodus fotografia a trei câini de aret germani cu părul scurt, care corespund în mod ideal condițiilor ce se impun unui câine de aret, venit a înlocui prin execuțiunile sale, munca câinelui de aret-prepelicar, pe aceea a retrieve-ului, a limierului și a epaneolului. Cu această nouă ocazie am cerut reproducerea în coloanele revistei a unei alte rase de câini de aret prin excelență de utilitate multiplă. E vorba de recenta rasă de câini de aret germani cu părul aspru numit de kynologia germană: Deutsch Drathaariger Vorstehhund» sau «Deutsch Drahthaar» sau «D. D.» spre deosebire de vechea rasă de câini de aret germani cu părul țepos, numiți în limba germană «Deutsch Stichelhaariger vorstehhund» sau «Deutsch Stichelhaar» sau «D. St.» Pentru că începusem descrierea câinilor de aret «Deutsch Drathaar» cu o comparație, vreau să amintesc aici — pentru a face o icoană completă a raselor de câini de aret germani cu părul aspru în general — că germanii au 4 rase de câini de aret cu părul aspru și anume:

1. Deutsch Stichelhaariger Vorstehhund = «Păr-țepos»
2. » Drahthaariger » = «Păr-aspru»
3. Pudelpointer și » = «Pudelpointer»
4. Griffon » = «Griffon»

În privința caracterelor acestora numai câteva cuvinte: Câinele de aret german «păr-țepos» este cea mai veche rasă de câini de aret german cu părul dur. Este un câine cu calități excepționale pentru vânătoria de baltă, e apporteur excelent, dar în ceea ce privește finețea simțului mirosului, precum și a rezistenței lui, îndeosebi pe căldură, lasă de dorit. Pudelpointerul este o rasă de câini de aret recentă, fiind provenită din selecțiunea câinilor proveniți din încrucișarea pointerului englez cu pudelul german. El e un câine cu calități rare: nas fin, pasiune pentru vânat, apporteur din fire, calitate pentru urmărirea vânatului rănit, dârz față de vânatul răpitor și foarte bun pentru baltă. Acestea sunt caracteristicile acestui câine inteligent, cu un corp de pointer îmbrăcat

în cea mai impecabilă robă dură, ce resistă la intemperii și spini.

Griffonul, de origine franceză prezintă în general calitățile câinelui de aret «păr-țepos».

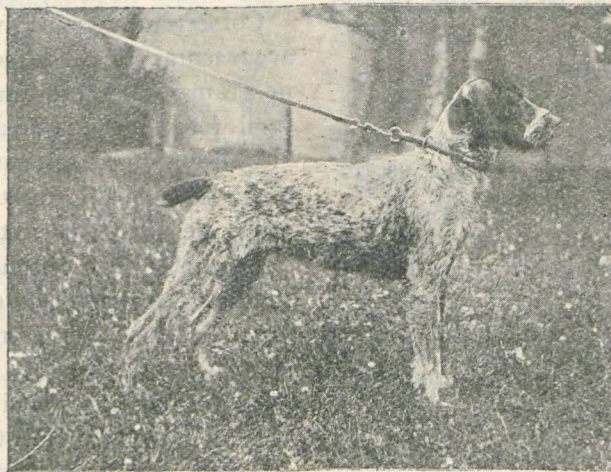
Principiile în privința prășilei acestor rase de câini, descrise pe scurt aci, se rezumă în a selecționa pe cei mai buni din rassa respectivă, eliminând materialul puțin potrivit cerințelor vânătorului, păstrând cu sfințenie regulile prășilei de pur sânge zis «Reinzucht».

În forma aceasta aderenții acestor rase de câini — făcând parte din «Reinzuchtverband für Deutsche Rauhhaarige Vorstehhunde» — vreau să ridice calitățile raselor respective, dar singur prin selecționare, fără a recurge la introducerea de nou sânge de câini în sângele pur al acestor rase. De sigur că ei vor ajunge la rezultatul dorit, dar numai după un timp îndelungat.

Kynologii germani de seamă au văzut inconvenientul acestui fel de a proceda în chestiunile de prășile ale acestora, cari mărtusiseau principiile prășilei «Reinzucht» și au recurs la un mijloc practic, cu șanse de reușită foarte

mari, garantând obținerea într'un timp foarte scurt a unei rase de câini, cari în toate privințele să corespundă condițiilor pretinse în privința calităților dela un câine de aret de utilitate multiplă.

Pornind dela principiul «Zucht nach Leistung» adică prășilă după calități și execuțiuni, s'au abătut dela prășila de pur sânge «Reinzucht», încrucișând pe câinele de aret D. Stichelhaar cu orice câine de aret din calitățile căruia sperau să introducă în sângele celui dintâiu

Helli vom Woltershof D. G. St. B. 1173
Căștigătoare a mai multe premii.

calități pe care acela nu, sau numai în mod insuficient le avea. Așa s'a introdus în sângele vechiului «păr-țepos» sânge de pointer, de pudelpointer, de câine de aret german cu părul scurt (brac german) și chiar și sânge de airedaleterrier. În felul acesta într'un timp foarte scurt (Abia 7 volume din Matricolul pentru D. D. au apărut) kynologia germană a produs o rasă de câini având următoarele caracteristice generale:

1. *Structură corporală ideală.* Priviți numai pe «Regent II, Auenheim» sau chiar și pe ceilalți doi reprezentanți ai rasei «D. D.», închipuiți-vă pe aceștia lipsiți de părul lor aspru, ce-i acoperă. Cine ar putea ridica o singură obiecțiune măcar, atât în privința proporțiunii structurale ale corpului lor, cât și asupra robei lor ideală, asigurând purtătorului ei rezistență la intemperii și spini, fără ca să fie incomod?

Structura proporțională a corpului lor și mușchii, ca de oțel, dau posibilitate acestor câini la o chetă galopantă

și la rezistență în ceea ce privește mișcarea de lungă durată.

2. *Simțul mirosului, bine dezvoltat.* În privința acestei calități al «D. D-ului», el astăzi este la înălțimea bracului german.

3. *Calitatea de a urmări vânatul rănit*, a-l aporrta respectiv, a-l descoperi vânătorului (în cazul vânatului mare) îl au acești câini într'o măsură deosebită.

4. *Ura față de vânatul răpitor* este foarte pronunțată la ei și sunt niște «Würger»-i (sugrumători) ai acestui vânat de o pasiune rară.

5. *Sunt predestinați pentru vânătoarea de baltă* dată fiind plăcerea lor pentru apă, precum și părul lor rezistent.

6. În privința *execuțiilor de epagneol* ei au avantajul față de câinii cu părul scurt fiindu-le părul des și aspru.

Aceste calități ale câinilor de aret germani cu părul aspru, fac ca vânătorii, cari dispun de terenuri de vânătoare unde pădurile sau regiunile acoperite cu tufișe sunt în preponderanță, deci unde în prima linie vânătoarea pe teren acoperit intră în considerație și unde vânătoarea la țarină la potârnică se reduce la împușcarea unui număr redus de asemenea vânat, să prefere utilizarea acestui câine de aret față de oricare altă rasă de câini.

Și nu vor avea sfârșit plăcerile vânătorului din asemenea regiuni, pentru că aci un urechiat cu un picior zdrobit, mâine un vulpoi rănit, îi vor da ocazie să admire munca încoronată de succes a câinelui D. D. întorcându-se după o goană îndelungată făcută pe urma sângerândă a lor, cu iepurile ori cu vulpoiul în gură; și pentru că nu-și va putea ascunde bucuria vânătorul, care înaintând singur pe poteca din pădure a tras asupra căpriorului capital, de dragul trofeului căruia multe zile a petrecut, căutându-l sau chemându-l cu țipăloarea degeaba, când «Rapp» al lui, trimis pe urma aceluia pe care l-a văzut semnaland lovitură, își chiamă stăpânul, bocind pe loc corpul fără vieță al purtătorului unui trofeu demn de un vânător corect.

Azi, în felul acesta, mâine gonind vulpea din desișul, unde greu ar putea pătrunde un câine cu robă fină, veșnicul tovarăș al vânătorului își va primi răsplata pentru plăcerile, ce le creiază stăpânului său. Și dacă bălți întinse sau chiar numai ochiuri de baltă cu stuf se găsesc pe teren, plăcerile cresc ca număr, pentru că ba un rățoi

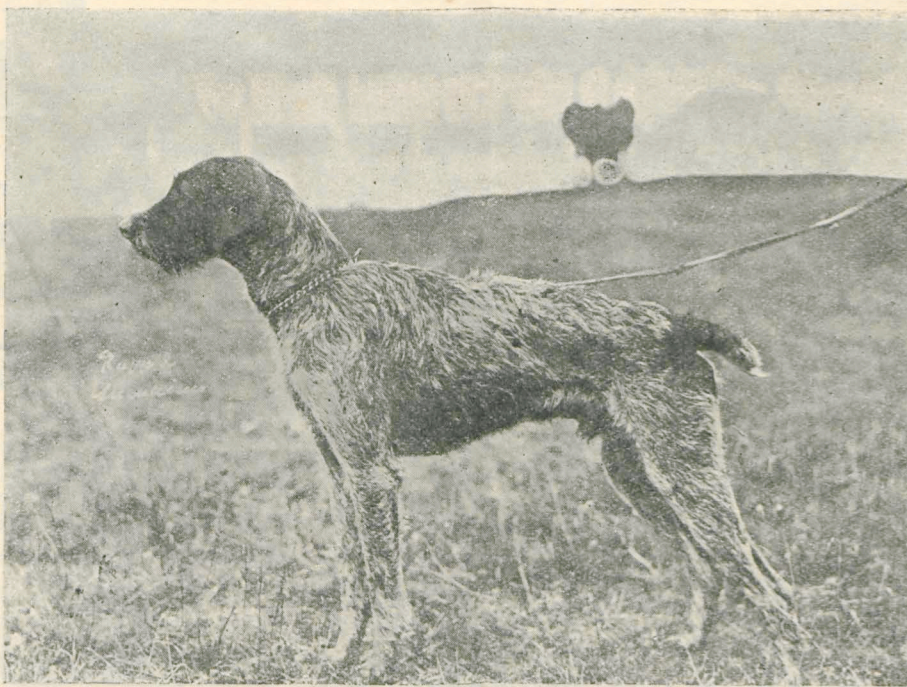
împușcat scos de câine din mijlocul bălții, ba o becațină ajutată înaintea puștei, vor da ocazie la mângâierea bine-meritată, pe care i-o acordă câinelui inteligent vânătorul plin de recunoștință pentru momentele fericite cari fără ajutorul lui nu s'ar fi produs.

Astăzi «D. D.» este alături de bracul german, cel mai potrivit câine de utilitate multiplă. Dar nu numai ca număr, ci și în privința calităților el face concurență serioasă bracului german.

Următoarele date statistice vor arăta situația câinilor de aret D. D. în anii 1913 și 1925.

În anul 1913, în D. G. St. B. (Matricolul pentru câinii de aret de utilitate multiplă), au intrat 29 câini D. D. dintre cari 5 cu premiul I față de 131 braci germani dintre cari 10 cu premiul I.

În anul 1925 în D. G. St. B. au intrat 123 câini D. D. dintre cari 22 cu premiul I față de 121 braci germani dintre cari 23 cu premiul I.

Regent II. Auenheim D. G. St. B. 2305
Căștigător a numeroase premii I. Formă exterioară: eminent.

man cu părul aspru, vreau să fac o mică concluzie, arătând punctul meu de vedere în ceea ce privește câinii de aret, cari se potrivesc mai bine pentru condițiunile de vânătoare românești. Poate că în cele ce voi spune despre această chestiune nu sunt de perfect acord cu prietenul meu și colaboratorul revistei d-l Ötvös Balázs, dar cred că după cele ce va ceti aci, nici d-sa nu va trage la îndoială punctul meu de vedere, care — cred — corespunde pe deplin felului cum această chestiune trebuie privită din partea chynologiei românești.

Din capul locului reamintesc veșnicul principiu, care astăzi, în secolul al XX-lea, trebuie să domineze în legătură cu exercitarea vânătoarei și anume: principiul umanității. Mă refer numai la câinii de aret. Nu voi vâna nici când cu un câine — indiferent de calitățile lui excepționale în privința căutării și găsirii vânatului — care nu are și calitatea de a urmări și a aduce vânatul mic rănit, adică cu un câine, care posedă o chetă enormă

Aci se vede progresul enorm pe care l-a făcut chynologia pe terenul prășilei câinilor de aret cu părul aspru (D. D.).

Aceasta este o dovadă suficientă în ceea ce privește calitatea acestei rase de câini.

Acum, după ce am avut ocazie să descriu rasele de câini de aret germane, extinzându-mă în special la bracii germani (în alte articole mai vechi de ale mele) și la câinele de aret german

împerechiată cu un miros fenomenal, dar care mă lasă măhnit sufletește atunci, când vânatul rănit se refugiază fără a-i putea fi imediat în urmă, pentru a-l scăpa de chinurile nemeritate.

Pointerul e un câine de aret excelent, care în cel mai scurt timp îmi găsește mult mai mult vânat și pozează în fața lui în mod superior bracului german, dar care fără a avea alături pe retrieverul sportsmanului englez, nu satisface condițiile de umanitate în exercitarea vânătoarei.

Deci vânătoarea cu câinele de aret englez — neîntrecut în execuțiunile lui de prepelicar — nu este corectă, decât până la o limită și anume până în momentul, când potârnicchia sau fazanul cu aripa zdrobită se refugiază alergând pe jos, ori când iepurile ușor rănit intră în desiş, suferind atât cei dintâi cât și cel din urmă cele mai crunte dureri, până ce vor sfârși într'un fel, care nu este în raport cu numeroasele plăceri ce ne creează.

Vânând în felul acesta, vânătorul nu este uman, deci nu poate fi nici corect. Vânătorului de câmpie, căruia bărganul întins îi este terenul de vânătoare și care are posibilitatea de a-și ține un retriever îi recomand cu toată căldura un pointer. Cine însă în lipsa de mijloace suficiente nu are posibilitatea să-și țină decât un singur câine, acela să vâneze cu un brac german.

El este câinele vânătorului corect pe terenuri unde vânătoarea de câmpie pe teren deschis este în primul plan. El va căuta — într'o alioră nu tocmai ca aceea a pionterului, dar cu suficientă ardoare, ca el să nu simtă oboseala unei continue mișcări în timp de vară, fiind înzestrat și cu un simț al mirosului suficient de dezvoltat, ca în galopul, ce-l face căutând, să nu scape potârnicchia sau prepelița de pe miriște.

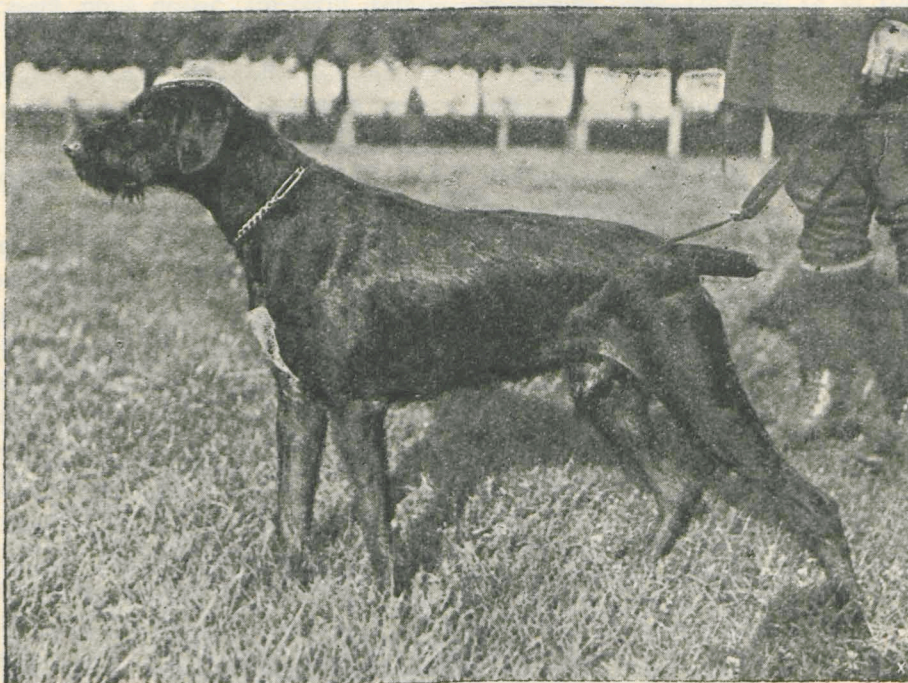
Și atunci, când vr'un vânat a acăpat rănit, să știți că vă puteți bizui pe acest câine.

Să trecem într'o altă regiune a țării, la podgorii sau în regiunile deluroase dela poalele munților. Aceasta este regiunea prin excelență potrivită pentru câinele de aret german cu părul aspru. Regiunile cu multe bălți tot acestuia îi dau precădere, cu toate că și bracul german este foarte pasionat pentru vânătoarea de baltă.

Deci începând cu regiunile de câmpie ale țării și trecând până la regiunea deluroasă dela poalele munților

noștrii prin toate nuanțele de terenuri și cu toate genurile de terenuri de vânătoare, câinii de aret de rasă germană: cu părul scurt (brac german) și cel cu părul aspru (Deutsch Drahtaar) sunt câini de aret, cari corespund în mod ideal nu numai terenurilor și împrejurărilor climaterice românești, dar și sufletului vânătorului român cu caracteristica lui blândețe și simț uman. În deosebi pentru regiunile transilvănene, bucovinene și bănățene, aceasta corespunde.

Pentru cazul vechiului regat se poate admite excepțiunea în ceea ce privește cazul Olteniei și al Bărăganului, unde împrejurările climaterice, ce caracterizează aceste regiuni în luna August și Septemvrie, impun utilizarea câinilor albi și obișnuiți la călduri mari. După cunoștințele mele, aci cel mai bine se poate utiliza pointerul și brackul francez. Fiind brackul francez (în general toate variațiile) înzestrat și el cu calități de retriever, a-și da precădere acestuia, față de pointer. Dealtfel în privința

Rapp II. Auenheim

acestor regiuni ale țării mi-ar plăcea să am contactul cu vânătorii din partea locului, cari — având cunoștința perfectă a împrejurărilor locale — ar putea aduce și înaintea cetitorilor chestiunile acestea, pe cari o mărturisim, nu o prea cunoaștem. La Craiova și la Caracal am avut ocazia să văd mulți câini de vânătoare, în cele mai multe cazuri rezultatul unor încrucișări de diferite rase, dar

cari toți dovedeau că au în ei mult sânge de brack german. Deaci deduc, că chiar în regiunile de câmpie din vechiul regat brackul german se poate utiliza bine. La fel cred că e cazul în Basarabia. În ceea ce privește celelalte rase de câini de aret, cum ar fi cazul câinilor germani cu părul lung cu diferitele variații ca de ex.: Münsterländeri, mare și mic sau a brackului maghiar sau în general al câinilor de aret cu caracter local, cred că aceștia pentru noi n'au importanță decât ca curiozități.

În general pentru a da naștere, adică mai bine zis dezvoltare chynologiei românești, trebuie să ne abținem dela experimentări. Nu este timpul ca să facem experiențe. Avem doar rezultate concrete.

În rezumat: brackul german și câinele de aret german cu părul aspru, corespund în generalitatea cazurilor împrejurărilor vânătoarești, precum și condițiilor climaterice ale țării.

Pentru extremul caz al condițiilor de climă din re-

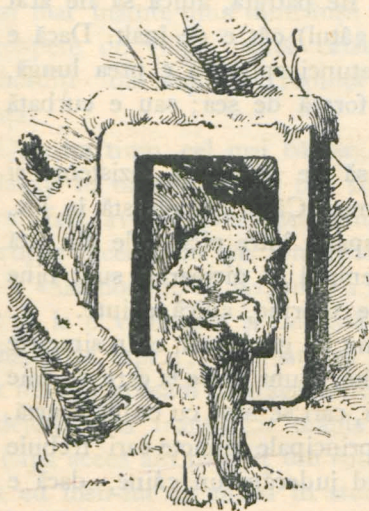
giunea de câmpie a țării, vânătorul va trebui să recurgă la câinii de aret englezi. În aceste cazuri însă ar fi bine ca ei să fie obișnuiți și la execuțiuni de retrieveri. Aci recomand cu multă căldură seria de articole «Down» metoda de dresaj engleză completată prin aport a d-lui Dr. C. Gh. Alexianu, care corespunde necesităților vânătorului de câmpie, unde brackul german nu rezistă la căldură.

Ca încheiere vreau să nu fiu înțeles greșit: admir calitățile până azi neîntrecute ale câinilor de aret englezi, regret însă că știința lor nu trece dincolo de momentul dela care arma a luat foc; pentru acest motiv din punctul meu de vedere, vânătorul corect satisface cu mai multă ușurință principiile de umanitate în exercitarea vânătoarei având ca tovarăș un câine de aret german.

CÂINELE „FRUMOS”

de Ötvös Balázs, Szödrákos, Ungaria

doamna elegantă se plimbă pe stradă cu un câine legat la lanț. Câinele e poate de rassă pură, un chien loup, un Dobermann, sau un câine de lux. E gras, periat, părul lui strălucește.

«Ah, ce frumos câine!» zice lumea.

Un vânător îmbrăcat în dress se grăbește spre gară, acompaniat un de câine de

vânătoare, un setter gordon, sau un setter englez. Părul câinelui e pieptănat, strălucește de curățenie.

«Ah, ce frumos câine!» zic, cei cari îl văd.

Un vânător se întoarce dela vânătoare. Lângă el calcă un câine obosit, cu părul sbârlit, plin de noroi, de murdărie.

«Urît câine!» zic, cei cari îl văd.

Și cu toate acestea se poate că, doamna elegantă, sau vânătorul elegant conduce un câine care nu e nici decât frumos, și tocmai câinele obosit, murdar, poate că e un câine foarte frumos, un «Ausstellungstier» cum ar zice neamțul, adică un câine, care la o expoziție canină ar fi premiat ca frumusețe, cu premiul I.

Câinele e astăzi la modă. Nu numai bogătașul, ci și omul mai puțin avut are un câine, fie un câine de lux, sau un câine de utilitate. Nu ne putem închipui poliția, chiar jandarmeria fără câine de poliție (câine lup; Dobermann, Rottweiler, Airedale-Terrier, Komondor) nici un vânător fără câine de vânătoare. Cel ce n'are câine, nu poate trece pe lângă câine, fără a-l mângâia. Toată lumea e amatoare de câini și totuși, prea puțini oameni știu ce e diferența între un câine frumos și un câine urît. Fiecare proprietar e profund convins, că tocmai câinele său e cel mai frumos câine și e adânc amărît, dacă ducându-l la expoziția canină, arbitrul nu-l premiază.

Altfel stăm în cele ce privesc caii. Cine are cai, cine crește cai, e mai mult sau mai puțin cunoscător, e specialist.

Ce e cauza, că în cele ce privesc câinii, avem prea

puțin cunoscători? Indolența, neglijența, tembelismul! Căci mult mai ușor putem învăța kynologia decât hypologia. Cetim câteva cărți speciale, vizităm câteva expozițiuni canine, ținem ochii deschiși, ne ocupăm serios cu acest studiu și în scurt timp devenim, dacă nu specialiști, dar cel puțin cunoscători.

Iacă, voi încercă, cât e cu putință în cadrul unui articol, să spui celor cari nu sunt cunoscători de câini, dar ar voi să fie, cum putem judecă, dacă un câine e frumos sau urît.

La descrierea câinilor se ține oarecare ordine, dar eu voi trece cu vederea dela această regulă și voi înșiră părțile corpului în rândul care îl putem urmă dela început până la sfârșit, menționând însă cari sunt părțile principale ale unui câine de utilitate.

1. *Capul cu părțile lui.* Capul câinelui trebuie să fie «nobil, elegant», adică în proporție cu corpul să nu fie mare, să nu fie greoi, ci să fie ușor, uscățiv, fără a fi debil, adică să aibă fălci tari. (Sunt rasse, la care «Stirnabsatz» (creasta occipitală) e tare pronunțată, adică între osul nasului și osul frunții se vede o groapă pronunțată, precum o vedem la prepelicarii englezi. La multe rasse însă creasta occipitală nu e pronunțată, ba vedem și câini de rassă pură, la cari osul nasului e aproape în aceeași linie cu osul frunții).

Buzele să nu fie prea mari, atârnânde, căci aceasta dă capului un aspect neplăcut, deoarece buzele atârnânde nu se închid bine și câinelui îi curge întotdeauna bale. Asta o vedeam la bracii germani vechi.

Ochii să fie întotdeauna de culoare închisă, mai mult sau mai puțin bruni, chiar și negri, după cum e culoarea robei. Ochii de culoare deschisă dau semn, că la acel câine se începe albinismul. Să nu fie ochiul «deschis», adică în colțul de dinăuntru al ochiului să nu se vadă «Bindehaut» roșu, căci ochiul deschis e bolnăvicios, cade în el praf, murdărie, ce cauzează inflamații.

Privirea ochiului să fie inteligentă, îndrăznească.

(Există o rassă de prepelicari — Pudelpointerul — la care e permis, ca ochii să fie de culoare gălbue, așa numit «ochiu de răpitoare», «ochiu de șoim»).

Urechile sunt lungi și late, scurte și înguste, atașate la, sau supra înălțimii ochilor, după cum o pretinde rassa.

2. *Gâtul*. Să fie mușchiulos, curbat frumos, să treacă în trup fără tranzițiune. Pielea gâtului să fie strâmtă, adică să nu vedem falduri sub gât. Un gât prea scurt, sau prea lung strică mult nobila aparență.

3. *Picioarele de dinainte*. Fruntea să fie dreaptă ca lumânarea, oasele bine dezvoltate, massive, dar nu subțiri, debile, sau prea groase și rare, afânate.

Dela construcția picioarelor (mai ales cele de dinapoi) depinde iuțea și rezistența câinelui. Formația picioarelor să fie atare, ca animalul să poată face cât mai lung pas. Asta e posibil, dacă osul umerului și osul brațului de sus formează un unghi de 90° . Dacă acest unghi e mai mare ca 90° , atunci umerele câinelui sunt aproape verticale și din acest motiv pasul câinelui e prea scurt. Iar dacă acest unghi e mult mai mic ca 90° , atunci umărul e prea lung și oblic, vârful unghiului vine prea înainte și așa centrul de gravitate cade înainte. Acest câine nu e rezistent, se schilăvește.

Umerile să fie solide, alipite la trup cu mușchii tari. Coatele (acel punct unde se întâlnesc brațul superior și tibia) să nu fie slabe, adică să nu se întoarcă spre afară, când câinele fuge, căci în acest caz (cauzat când pieptul e prea larg) labele se întorc spre înnăuntru (ca la rațe) și așa câinele calcă mai mult pe degetele de dinăuntru; se schilăvește ușor. Iar dacă pieptul fiind prea îngust, coatele se lipesc la piept, atunci labele se întorc spre în afară și se numește: poziție franțuzească.

Labele să fie rotunjoare: labă de pisică, și nu lunguțe: labă de iepure. Degetele să stea strânse unul lângă altul, căci dacă degetele sunt «deschise» cade între ele praf, câte o pietricea: câinele se schilăvește.

4. *Pieptul* să fie mai adânc, decât lat, dar să nu treacă

linia coatelor. Măsura normală a adâncimii pieptului e următoarea: spațiul de la linia spatelui până la linia de dedesubt a pieptului să fie atât de mare, cât e spațiul dela pământ până la piept. Dacă acesta din urmă e mai mic, atunci zicem, că are picioare scurte; dacă e mai mare, atunci zicem, că are picioare lungi. Coastele pieptului să fie destul de curbate și foarte elastice, ca să ușureze respirarea, dar să nu fie prea curbate, căci în acest caz pieptul nu e elastic, respirarea e împiedecată. Pieptul să fie atât de încăpător, ca plămâni și inima să aibă destul loc.

5. *Spinarea, împreună cu șalele*, e partea cea mai importantă a câinelui, căci spinarea, resp. șalele traduc puterea mișcătoare a picioarelor dinapoi la picioarele dinainte. Spinarea să fie dreaptă și scurtă, șalele să fie mușculoase. Forma câinelui să fie pătrată, adică să fie atât de lung (exclusiv capul și gâtul) cât e de înalt. Dacă e mai lung, cât e de înalt, atunci spinarea e prea lungă, slabă și decadentă: are o formă de șea; sau e curbată în sus: spinare de crap.

6. *Picioarele de dinapoi* să fie asemenea rezistente și bine angulate ca cele dinainte. Când câinele stă în loc, atunci să fie cât mai mult spațiu între picioarele din față și cele dinapoi. Acesta e semnul că picioarele sunt bine angulate, galopul câinelui e spornic, adică e iute.

7. *Coadă* la nicio rassă să nu fie grosolană, ci în simetrie cu mărimea și tăria corpului. Sunt rasse la care se taie coada, ba sunt chiar și câini, cari se nasc cu coada scurtă.

Acestea sunt cele mai principale puncte cari trebuie să le ținem în vedere, când judecăm un câine, dacă e frumos, sau urât.

Colorarea și structura părului sunt puncte secundare.

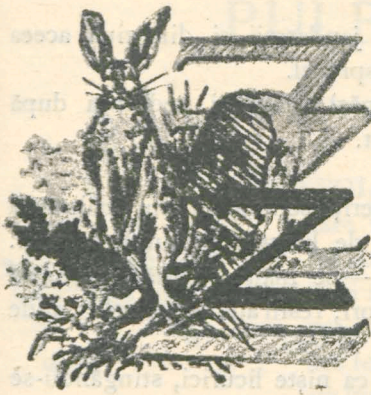
Afară de aceste puncte trebuie să avem în vedere și semnele caracteristice, cari ne arată, că de care rassă aparține un câine.

CEASUL RĂU

(SCHIȚĂ)

de Valeriu Popovici

ĂPADA sclipitoare ce 'n-văluia întreaga regiune a «Pribei», scrâșniă sub cismele a doi vânători, pierzându-se albă și nemărginită înaintea ochilor de jur împrejur.

Ei mergeau alături, tăcuți și tacticoși, drumul eră destul de lung din sat până la locul unde cu o zi mai înainte unul dintr'înșii văzuse vizuini și urme proaspete de vulpe, țință către care tindeau acum îmboldiți de veșnica credință a vânătorului: speranța.

Dela un timp, cel mai bătrân, un om scund, cu ochii adânciți în orbite, cu un nas coroiat ca de vultur și a cărui față aveă expresiunea unui vânător încercat, intrerupse tăcerea cu un ton apăsător și aspru:

— «Astănoapte, în vis, mi s'a arătat semne rele: eram par'că la o vânătoare și deodată mă simțesc năpădit de o haită de lupi... încercam să le trimit salutul flintei, dar înzadar apăsam de trăgaci, capsă nu luă foc. În des-nădejdea mea trântii cu mânie arma la pământ, dar, în clipa aceea am tresărit din somn de lovitura ce mi-am dat eu însu-mi cu mâna în stomac

Hei, îmi aduc aminte... înainte cu vreo douăzeci și mai bine de ani, — erai tu mic Mitre pe-atunci, — mergeam la pândă cu Sandu pădurarul fie iertat. Eră o zi ca asta, pornirăm amândoi pe la asfințitul soarelui de-acas' și ca să ne mai treacă de urît, pălăvream despre felurite întâmplări vânătoarești, căci de, calea e lungă, iar vorbele te transportă în lumea închipuirilor și nici nu știi cum îți trece vremea până ajungi la locul dorit....

— «Stane, nu vezi aici lângă tufișul ăsta de juniper urme de vulpi?.. Uite, una aici... două... trei... Și par a fi proaspete, zise Mitru, pipăind cu degetul arătător fundul urmei, și nu-i mirare, ca vulpea să fi trecut pe aci acum două ceasuri înainte de sosirea noastră... dar, haide, continuă mai departe cu Alde Sandu, că jivina e departe de aici, poate în vizuina ei, plănuiind un îndrăzneț atac la vreun coteț, lingându-și de mai înainte botul umed...»

— «Cum îți spusei, pălăvrăgeam cu bietul Sandu. Vorbeam cu înflăcărare despre braconaj, care pe atunci se practică pe o scară întinsă și în hotarul «Ghertenîșului». Mare necaz aveă Sandu pe acei ce ucideau vânatul în mod mișelesc și rău ar fi pățit-o acela, pe care l-ar fi prins cu fapta. Eră om al legii și al dreptății și din pricina aceasta îl știau de frică toată împrejurimea, pricină care i-a adus sfârșitul...»

Trăia pe-atunci în satul nostru un braconier...

— Hânsa?..

— «Chiar așa-l chemă, Mitre, vezi că ai auzit și tu de el...»

— Da, am auzit, însă prea puțin cunosc împrejurările în care a ucis pe Alde Sandu și deaceea te rog, Stane, continuă mai departe...

— «Hânsa eră un șearpe de om. Munca cinstită nu-i plăcea, ci hoinărea cât e ziua după vânat cu o rugină de pușcă, stărpindu-l fără milă, ori de câte ori îi venia la îndemână.

Pe acest om nu-l aveă Sandu la stomac, dar în schimb și Hânsa îi purtă o ură neîmpăcată, ură ce și-a manifestat-o în mai multe rânduri...

Intr'o iarnă, cam pe la Bobotează, cu ocazia unei goane de vulpi, unul dintre gonași, Simion Vornicul, i-a spus lui Sandu că ar fi zărit pe Hânsa cu iepurele la spinare...

Atâta i-a trebuit pădurarului. A lăsat totul baltă și a ținut-o ață către sat, spre casa lui Hânsa.

Negăsind însă nimic asupra lui, nu i-a putut intentă proces, dar i-a tras o sfântă de bătaie din care a rămas Hânsa cu coastele rupte.

Înaintează Hânsa pără, dar pierde procesul, căci a jurat Simion că l-a văzut cu fapta.

Din clipa aceea ura ce o purtă Hânsa întreceă orice margini.

La un an după acestea, uită lumea întâmplările și eră chiar în seara în care mergeam la pândă. Încă dela început făcea mare haz Sandu de un vis ce l-a avut în noaptea premergătoare:

— «Mi se părea — zicea el — că eram pe o câmpie întinsă, împetrișată cu felurite flori și deodată îmi iese în cale ca din pământ o vulpe mare... ochesc și trag, dar, în clipa aceea văd cum glonțul ocolește de câteva ori vulpea, apoi se reîntoarce și mă lovește în inimă...»

— «Semn rău, — îi zisei eu. Semn rău! Îi adusei aminte de întâmplările cu Hânsa, de întâmplarea cu Ghinea, pe care la două zile în urma unui asemenea vis prevestitor, l-a omorât gliganul la «Fântâna rece» și-i amintii că ar fi mai bine, să ne reîntoarcem acasă, că, visul ce l-a avut prevestește «ceasul rău!»

Vezi așa Mitre, și din ce-i spuneam, din ce râdea și făcea mai mult haz.

«Lasă vorbele astea — zicea el —, nu cred în visuri... cu așa ceva poți înspăimântă o babă fricoasă, dar pe mine niciodată!»

— «Bine, bine, Sandule, — îi spusei — nu crezi, dar o să crezi tu odată, numai să nu fie atunci prea târziu, căci au fost mulți neîncrăzători ca tine și au pățit-o.

— «Ce-o fi scris, — adăugă Sandu — punând capăt convorbirii, dacă mi-e scris să mor mâine, așa se va întâmplă. Ce-au aface visurile cu soarta omului?»

Locul de pază eră aproape, merserăm tăcuți câteva clipe și înfârșit ajunserăm la loc.

Sandu și-a ales loc de pândă lângă pădure, iar eu ceva mai la vale, cu vreo două sute de pași la dreapta, lângă «Părăul Porcului».

Stăteam în așteptare... am tras cocoșele la pușcă, țineam degetul aproape de trăgaci, gata de lovitură, dacă s'ar fi arătat jivina. Timpul eră prielnic, nu eră tocmai frig, luna începuse să-și arate fruntea de după dealul «Popii», într'un cuvânt, aveam mare nădejde că nu vom aștepta degeaba.

După vreo jumătate de ceas așteptare, un iepure fricos î-și făcù apariția de după un mormodol de zăpadă, la o depărtare de vreo treizeci de pași la stânga mea, dispărând cu aceeaș iuțeală cu care s'a arătat...

Nu am tras gândind, că poate nu-l voiu nimeri și voiu trădă astfel ascunzătoarea noastră.

Pe Sandu nu-l puteam zări căci ne despărția o limbă de pădure unul de altul.

Luna se ridicase cu vreo două suliți deasupra dealului, o priveam lung și în gândîmi treceau una după alta, vedenii de vânat...

Deodată, o trosnitură de armă îmi taie firul nălucirilor și în clipa următoare, strigătul de ajutor al lui Sandu mă face să mă reped într'acolo...

Un fior de groază mă străbătù din creștet până 'n călcâiu, văzând priveliștea ce se desfășorà înaintea ochilor: Sandu, trântit la pământ, cu arma 'ntr'o mână, din piept, în dreptul inimei curgea ca dintr'un pârâiaș sângele aburând... fața nu trădă durere ci de pe colțurile gurii se desprindea ura și scârba față de ucigaș.

Privind înfiorat în jurul meu, mi s'a părut că văd o

umbră pierzându-se după o cotitură și din depărtare auzeam deslușit lătratul batjocoritor al vulpei...

Eră Hânsa.

A doua zi l-au înhățat jandarmii și din ziua aceea nimic nu am mai auzit despre el.

Azi poate că își vor ispăși amândoi pedeapsa după faptele săvârșite pe pământ.

«Dumnezeu să-i ierte».

Și cei doi își făcură smeriți semnul crucii, înaintând unul lângă altul, învăluți de liniștea profundă a serii.

Luna, — taler de aramă — se înalță senină, învăluind în aureolă pe cei doi vânători, resfirându-și razele palide pe pulberea de diamant a zăpezii.

Stelele sclipeau pe boltă ca niște licurici, stingându-se și aprinzându-se alternativ.

Pendula ceasornicului a oscilat de mai bine de 7200 ori după miezul nopții și nici un zgomot n'a întrerupt încă liniștea dominantă a împrejurimii.

Abia într'un târziu, două umbre se apropiau către sat, ca niște stafii nepoftite.

Nu au vânat nimic.

— «Vezi Mitre, visul de azi noapte, .. bine că nu s'a întâmplat mai rău, .. de vânat, calea valea... dacă va da sfântul să trăim și să fim în pace, avem ocazii destule și cred că n'ai uitat că de azi într'o săptămână vom avea goana cea mare de mistreți... dar să ne ferească Dumnezeu de «ceasul rău».

Luna scăpătase după deal și întunerecul înghiți pe cei doi, iar din sat se auzia deslușit cântatul cocoșilor pentru a treia oară.

UN IEPURE 12.600 FRANCI!!

Cetesc în numărul din Ianuarie a. c., al revistei «Chasse et Agriculture» (organ oficial al Federației societăților de vânătoare din Haute-Garonne și Sud-Est), interesantul caz:

Trei buni prieteni, dar și buni braconieri, Ch. Cometton, M. Douris și R. Peny, toți trei mari proprietari de garaje în Lyon, întreprind o mică vânătoare în domeniul Dombe, regiunea Moutelliere (Ain), proprietatea Soc. vânătorilor din acel ținut.

Surprinși de *garda de vânat*, vânaud cu ajutorul reflectoarelor de auto, li se dresează proces-verbal de contravenție.

În auto s'a găsit, la perchițiția făcută, fructul vânătoarei clandestine... un iepure (*Lapin de garenne*).

Tribunalul corecțional¹⁾ (nu jude. de pace!) din Burg, condamnă: pe M. Douris la 15 zile închisoare, 1000 franci amendă, interzicerea de a vâna timp de 5 (cinci) ani și plata unui permis de vânătoare *general*, pe R. Peny la aceeaș pedeapsă, iar pe Ch. Cometton la: 15 zile închisoare, 100 franci amendă, confiscarea automobilului sau vărsarea sumei de 10.000 franci!!!

Vedeți dar, cum legea ocrotește vânatul și Societ. de vânătoare, dar la noi ...

Horia C. Bucovineanu
Student
Sardenne (Ballufet) Toulouse

¹⁾ În prima și ultima instanță.

CÂTEVA CUVINTE ASUPRA ARMELOR ȘI PULBERILOR DE VÂNĂTOARE

de Horia C. Bucovineanu
Toulouse (Sardenne) France

EVOIA de a cunoaște arma de care vânătorul se servește, este tot atât de importantă — cred —, ca și noțiunile ce ni se cer asupra câinilor. Sportmanul modern are tendința vădită de a ridică la un înalt nivel anticulsport, «vânătoarea», în cari, dealtfel, se cuprinde un complex de mici frânturi, de: zoologie, metalurgie, chimie, fizică, economie națională, etc. Vedeti dar, un întreg antrenaj de chestiuni.

Zic, vânător tânăr sau bătrân, are mult sau mai puțin, datoria de a-și cunoaște arma de care se servește sau eventual va cumpără. Prețurile ridicate și care ating sume enorme, nu dă posibilitatea oricui a achiziționa armă după *gustul* său, căci vorba românului «*gustul costă*», — în plus vânătorii au din păcate... buget limitat!!

Față de diferența de valoare între *leu* și francul francez sau lira sterlină, face să ne fie imposibilă cumpărarea produselor englezești spre cari noi înclinăm atât de mult. Rămâne doar posibilitatea achiziționării a produselor franceze.

Din acest punct de vedere am desvoltat aici chestiunea armelor din Franța (deși prea bine puteam descrie ceva referitor la armele englezești). Nu vream să tratez chestiunea armelor germane, a căror superioritate este cunoscută mai ales în ce privește carabinele.

Franța posedă în bazinul «*Soire*» — supranumită patria armelor —, (descendenții vechilor emigranți, armurieri belgieni) multe uzine armuriere cu produs calitativ foarte mult apreciat (*Didier*, Carron, Chalen, etc.).

La fabricațiunea armelor, evident, se caută în primul rând achiziționarea materiei prime; tot așa armurăriile comandă materia primă dela marile metalurgii din regiune. Este știut că nu acelaș metal se întrebuițează la cele 3 piese din care se compune arma propriu zisă. Metalul din care se fabrică — țevile — trebuie să aibe cea mai mare elasticitate, omogenitate și să nu fie *fragil*, — toate aceste 3 elemente se cer spre a rezistă marilor presiuni desvoltate de pulberile fără fum, cât și contra fricțiunilor alicelor tari, atât de mult întrebuițate astăzi.

Aceste condițiuni sunt calități, de cari metalurgiile și uzinele armuriere țin seama, căci în general oțelul are fabricațiune și compozițiune specială: arme, piese auto., piese angrenaj, etc.

Grație perfecțiunii utilajului, marilor organizațiuni și tehnicienilor se obțin, riguroase dozaje în combinațiunea metalurilor speciale.

Oțelul este furnizat conform comenzilor date, de puritatea și culoarea dorită, — căci datorită duriității, elasticității, perfecte omogenități, etc., chestiuni de tehnică — dau puțință armurierilor de a fabrică arme cal. 12 de greutatea unei arme cal. 20 sau 24.

Prețul la care revine oțelul uzinat de armurieri, ridică la 500—800 fr. 100 de kges. — aceasta în stare brută —; valoarea 10—18 g. fr. dă costul armei, la greutate.

Spre a se fixă cineva asupra unui oțel, este greu căci, nomenclatura ne lipsește, unul mai diferit ca celălalt, ca compozițiune, culoare, etc.

Înainte de a se fabrică armele dintr'un oțel nou adus, armurierul prin chimistul său pune în joc arsenalul de aparate și mulțimea procedeeelor, dau date *precise* asupra compozițiunii (fier, cărbune, crom, nichel, etc.), plus elasticitatea maximă!

A doua examinare spre a cunoaște *absolut sigur* și fără nici cea mai mică îndoială, atât pentru fabricant cât și pentru cumpărătorul inițiat; se face cu ajutorul microscopului (putere de mărire 3000—3200 în diametru) știință numită *metalografie*.

Astfel putem cunoaște în amănunt tot ceea ce se rapoartă la armele de vânătoare.

Fabricantul repartizează cantități de metal pentru fiecare piesă separat, rezervând cel mai bun aliaj pentru țevi, *îndeplinind toate condițiunile cerute*.

Țevile odată fabricate, se procedează la sudarea lor prin procedee ce diferă dela uzină la uzină, cele mai uzitate: cu alamă, aramă, la cele prin temperatură ridicată în mod progresiv, bine înțeles ținându-se seamă și de natura oțelului (*Guillet*, *Le chantellier*, *Osmold*, *Pourcel*, etc.).

La modă sunt sudările prin ajutorul «*la alb*» și comprimare, pentru porțiunea camerilor de explozie, restul până la gura țevilor, sudură ordinară.

În timpul sudurei, chestiunea cea mai atentă consistă în a nu pierde echilibrul molecular, a asimilă perfect piesele sudate și a conservă calitatea oțelului.

O altă chestiune tot atât de importantă; polisajul în lung al interiorului țevilor, — se obține cu ajutorul aparatelor milimitate, dând rezultate foarte superioare față de celelalte polisaje întrebuițate până mai anii trecuți.

Cu cronograful col. Genonceaux s'a putut înregistra 40—55% superioritate forță centrifugă, a alicelor tari.

Datorită tot acestui polisaj s'a obținut tir mai lung, grupare, penetrațiune și lipsă de recul, superior cu mult altor feluri de polisaj.

Nu erau cunoscute procedeele moderne cât și armele «*Hammerless*» până la expoziția din 1862 (Londra). *Armele hommerless sunt invențiune franceză*. *Loron* armurier la Versailles, construește în 1850—1852 prima armă fără cocoase.

Astăzi sunt mult apreciate sistemele «*Anson et Deeley*», ce datează din 1875. Sistemul *Greener* este ceva mai nou, în fond, se bazează pe aceleași principii, puțin modificate.

În Franța — din câte am putut să-mi fac idee — sunt

cele mai căutate, fine și scumpe arme «Holland-Holland» și «Purdey» două sisteme hammerless ireproșabile, dar foarte scumpe. Am plătit în 1926 un Holland-Holland 6880 fr., ajuns astăzi la 8000 fr. Bine înțeles, o armă pe jumătate fină, dar cu oțele hammerless Holland-Holland o veți plăti 4500—5000 fr.

Calibrul actual generalizat în fabricațiunea mondială, este rezultatul acordului congresului internațional al fabricanților de arme, stabilind următoarele dimensiuni raportat la diametrul camerilor de explozie a armelor:

cal. 12	: 18 m/m	50 maximum	— 18 m/m	10 min.
» 16	: 17 m/m	20	» — 16 m/m	80 »
» 20	: 16 m/m	—	» — 15 m/m	60 »
» 24	: 15 m/m	10	» — 14 m/m	70 »

Pentru armele fabricate în serie am putut vedea tendința regulamentării lungimii țevelor și greutateii unei arme: cal. 12 lung. țevelor 72 cm., cal. 16, 70 cm., cal. 20, 68 cm., greutatea 2.900—3.000 kgr., 2.700—2.800 kgr. și 2.400—2.500 kgr.

Odată armele terminate sunt aduse la «Banc d'Eprouves», adevărat consult și examen asupra rezistenței, etc.

Aceste instituții pentru examinarea și controlul armelor sunt în număr de 2 pentru toată Franța, una la Paris (insula St. Germain) iar cea de a doua la St. Etienne (Loire) și sunt sub patronajul și controlul camerilor de comerț respective.

Examinările oficiale se fac asupra țevelor și asupra armei complete. Se încarcă arma (țevele) cu încărcătură de dozaj special și în cazul când rezistă la 2—3 trageri, primește imprimarea că a rezistat cu bravură pulberii piroxilată, adică: «P. V»; după aceasta țevile se montează la basculă și se așează pe postamentul special fiind supusă la aceeași încărcătură. În cazul când bascula în complexul ei nu a suferit nici un accident, primește și ea impresiunea, «P. V» — (poudre vive — fără fum — extra forte — vivacitate mare). Este cunoscută marea presiune dezvoltată de pulberile fără fum. Armele sunt încărcate spre a se degaja prin ardere, *minium 1000 kgr. presiune pe cm.² maxima: 1500 k. presiune pe cm.².*

Dozajul este următorul: cal. 12, 10 gr. pulbere neagră 60 gr. alice; cal. 16, 9 gr. pulb. și 50 gr. alice; cal. 20, 8 gr. pulb. și 40 gr. alice iar cal. 24, 7 gr. pulb. și 35 gr. alice.

Armelor fine li se cere rezistență la toate pulberile de vânătoare. Dau mai jos, dozajul pulberilor fără fum (indicat de serviciul de pulberi și salpetru):

Calibrul	Pulbere j ²		Pulbere M.		Pulbere T.	
	G r a m e		G r a m e		G r a m e	
	pulbere	alice	pulbere	alice	pulbere	alice
12	5 ¹⁰	35	3 ⁴⁶	36	3 ⁴⁶	36
16	4 ²⁰	30	2 ⁹³	30	2 ⁹³	30
20	3 ³⁰	29	2 ⁶⁶	29	2 ⁶⁶	29
24	2 ⁰⁰	24	2 ⁴⁰	26	2 ⁴⁰	26

Presiune: 750 Kgs. 850 Kgs. 850 Kgs.

Calculul «presiunii» și «vitezei» după norma stabilită la dozajul (indicat):

Calibrul	Pulbere j ²		Pulbere M.		Pulbere T.	
	Viteză	Presiune	Viteză	Presiune	Viteză	Presiune
12	224	309	251	354	268	388
16	220	355	352 ⁵	419	263	449
20	210	487	250 ⁶	531	263	578

Pulberea ordinară (pulberea neagră, cu fum) numără încă partizani. Ea dă prin aprindere: mare sgomot, recul, fum și rezid.

Pulberăria din Sevrans-Livry produce fabricate ce satisface aproape pe cei mai exigenți.

Pulberile fără fum (poudres pyroxyloées) puse în comerț, au avantaje și dezavantaje.

Iată ordinea lansării în comerț:

Pulberea «S», a fost primul fabricat al serviciului de pulberi și salpetru din Franța. Are o foarte mare asemănare cu pulberea englezească «Schultze».

Avantaje:

Absență aproape completă a fumului, foarte mare regularitate de tir; în cazul când condițiunile atmosferice sunt favorabile. Reculul, la armă de 3.400—9.500 gr., este de 1.739⁰⁴² gr. Sunt pulberi ce dau peste 15 kgr. recul!!

Inconveniente:

Este impresionabilă la condițiunile admosferice, deci repercusiuni asupra: forței de penetrațiune; aprindere: 3/4 lentă etc.

Astăzi nu mai este întrebuințată.

Pulberea «J²»: creiată spre a înlocui pulberea «S» prea bogată în «dezavantaje». Ea este a doua în ordine cronologică, ca fabricat «național francez»; — nu prea a avut existență de lungă durată.

Avantaje: Are o mai mare stabilitate față de variațiunile atmosferice, presiune, etc. Reculul este mai pronunțat prin doza de pulbere ce se administrează cartușelor.

Inconveniente

Are fum mai mult ca pulb. S, ce se abate imediat fără a jenă pe vânător, rezidurile din interiorul țevelor în contact cu puțină umezeală din atmosferă, etc., devin corosive.

Pulberile S și J² au trăit în lumea vânătorilor prea puțin, câțiva ani.

Pulberile M și R.

Adm. uzinelor franceze au dat la iveală în 1897 pentru a satisface vânătorii, aceste 2 noi categorii de pulbere. Au izbutit a fabrica noile pulberi cu mai mult succes ca pulberea S și J².

Ambele se prezintă ochiului cam sub acelaș aspect, grăunțe ovale, prima: galben deschis, iar secunda roză.

Avantaje:

Nu are fum, prea puțină înregistrare de recul. Pulberea M se admite la toate calibrele.

Inconveniente:

Puține reziduri și oxidațiune.

Pulberea T.

În fabricațiunea acestei pudre intră procedee speciale cu melanj de fulmicoton pur, analog celui pentru răs-boiu (franceză).

Pulb. T este inventată de Insp. G-1 al pulber. și salpetru din Franța C. Vieille.

Ca aspect este translucidă, dispusă în lamele, comprimată spre a moderă vivacitatea.

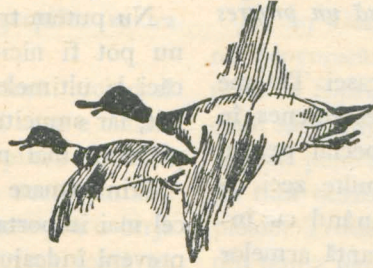
Avantaje:

Nu are aproape de loc fum, este foarte puțin hygroscopică față de toate celelalte pudre existente, cu toate că grafitul nu intră în compozițiunea ei.

Se recomandă micșorarea dozajului pe timp cald sau sec. Nu se recomandă a fi comprimată în cartușe.

Armele (interior) bine curățite cu anti-corosiv după întrebuițare. Rezultate înregistrate cu cele mai moderne aparate (cronograful Le Boulange, teza multiplă a lui Crusher, balanța electrică sensibilă la 1/2, centigram etc.), dau puțină a cunoaște într'o măsură, mult, sau mai puțin largă, chestiuni cari în treacă ne sunt obligatorii a fi cunoștințe legate de sportul «Dianei».

Distanța ce mă desparte de țară, nu-mi permite a trimite clișeele ce eu însu-mi le consider indispensabile acestei descrieri, etc.

DESPRE ÎNCHIZĂTOARE

de Carol Riske

ENTRU ca o armă de vânătoare să fie cu adevărat bună, ea trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni fundamentale: să tragă bine, să fie lucrată dintr'un material bun și cu îngrijire, și să fie solidă. Soliditatea armei depinde însă de închizătorul ei; cu cât închizătorul este

mai bine lucrat, cu atât va avea și arma o viață mai lungă.

Cel mai primitiv închizător este acela așa numit cu cheie dublă (cheia lungă, așezată sub piesa a treia). Închizătorul Roux, are cheia dedesubtul gârzii trăgacelor, iar închizătoarele Scott și Toplever au cheia într'o parte, resp. deasupra basculei între cocoșe. Ultimul sistem de închidere a devenit — datorită manevrării sale mai ușoare — cel mai comun dintre toate și astăzi el este adoptat în mod exclusiv de către fabricanții de arme, pentru construcțiile lor.

Cel mai preferat de către vânători este închizătorul cu triplu zăvor Greener, care nu fixează țevile numai în partea lor de jos, de basculă, ci le prinde și sus printr'un al treilea zăvor transversal.

Închizătorul armei trebuie să fie lucrat din material bun, iar țevile să se ajusteze perfect în basculă. Dacă acesta nu este cazul, atunci toate întăririle nu servesc la nimic și arma începe să clănțâne, devenind peste puțin timp o rablă fără valoare. Deaceia vânătorul nu trebuie să dea prea multă importanță, la alegerea unei arme, exteriorului și ușurinței ei, ci să caute în primul rând

o armă solidă, bine lucrată și cu un tir bun. Dar o armă solidă nu poate fi prea ușoară, căci ușurința fabricantului o poate câștiga numai în detrimentul solidității, ceea ce nu este iarăș în interesul cumpărătorului. Greutatea normală a unei arme cal. 12 este de 2.900—3.000 kg., a unei arme de porumbei este de 3.300—3.500 kg., iar o armă cal. 16 cântărește cca. 2.800 kg. Arme, a căror greutate este cu mult inferioară normelor de mai sus, ar trebui evitate de vânători, căci formează o primejdie perpetuă pentru siguranța trăgătorului.

Bineînțeles, că pe lângă cele indicate mai sus, un alt factor important al durabilității armei îl formează și întreținerea ei, și este nevoie ca stăpânul să-i dea toată atențiunea cuvenită în ce privește ștersul și unsul la timp, pentru ca arma să funcționeze ca «un ceasornic de precizie».

Există o sumedenie de închizătoare bune, și ar fi imposibil ca cineva să le descrie pe toate în cadrul unui singur articol. Deaceia, lăsând deoparte pe cele simple, mă voi ocupa în articolul meu numai de două închizătoare faimoase și cu o bună reputație.

Închizătorul cu bloc vertical al casei F. Jäger & Co., Suhl, reprezentată în România prin «Uniune», este o construcție dintre cele mai formidabile care și-a făcut singură reclama, fiind ideală pentru armele ce trebuiesc să suporte presiuni extraordinare ale gazelor, ca arme de porumbei, drillinguri, expressuri, etc. Nu există în toată lumea un închizător mai corespunzător pentru expresurile grele de trope și armele «Paradox» încărcate cu doze enorme de Cordită, căci pe lângă soliditatea sa, acest închizător este și de o simplitate fenomenală, excluzând

aproape complectamente defectiuni, ceea ce de sigur că tocmai în regiunile tropelor este de o importanță capitală. Inchizătorul cu bloc vertical este foarte ușor de manevrat; bascula este cu totul menajată, căci la închiderea armei un bloc care ramplasează partea din basculă de care se freacă fundul cartușelor, se împinge în niște șanțuri ale țevelor. Spre a da cetitorilor o idee despre tăria acestui închizător, voi menționa că Standul oficial al Statului german, încearcă această armă numai cu țevele și cu blocul vertical singur. Standul oficial de încercări dela Neumannswalde și-a formulat următoarea părere despre închizătorul cu bloc vertical: *Arma încercată de noi funcționează admirabil în toate privințele și n'a arătat nici o urmă de defecțiune, chiar la întrebuițarea celor mai puternice încărcături. Sistemul de închidere cu bloc vertical însemnează un progres important în tehnica armurieră.*

Al doilea este închizătorul «Nimrod», al casei Thieme & Schlegelmilch, Suhl, care corespunde deasemenea în mod ideal pentru armele de alicie și în special pentru cele de porumbei, ce trebuiesc să suporte multe zeci de mii de focuri cu încărcături enorme. Semănând cu închizătorul obișnuit cu 3 zăvoare, el dă eleganță armelor la care este adaptat, fără a le îngreună însă.

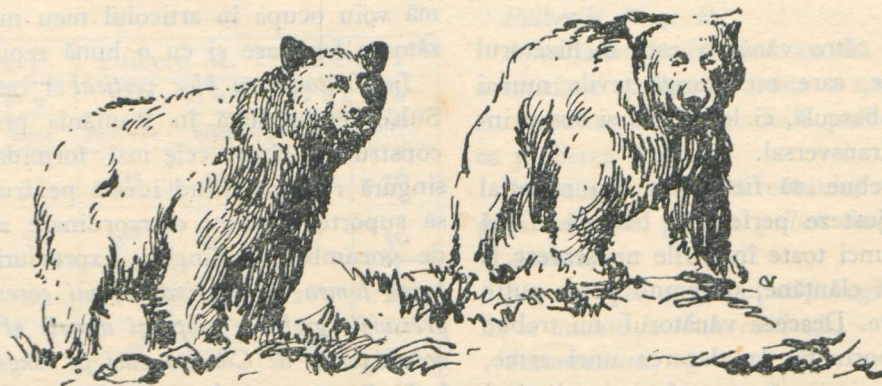
Toate armele bune au la zăvorul dublu de jos, pe lângă zăvorirea obișnuită și o contra zăvorire, formând așa numitul zăvor *Radial*, care întărește mult soliditatea zăvoririi. Acest sistem a fost adaptat și de fabrica «Nimrod», complectându-se printr'o lățire a zăvorului *Radial*, în dreapta și stânga țevelor, și lăsând prin urmare basculei toată tăria în partea ei cea mai delicată, adică în colțul pe care-l formează fundul cartușelor cu restul de jos al basculei. În modul acesta smucitura se deplasează pe regiunea zăvorului *Radial* unde se găsește un surplus de rezistență, dar tocmai acolo este exclusă o dilatare sau rupere a basculei. Inchizătorul «Nimrod» nu permite o deplasare înainte a țevelor în momentul tragerii, și important este și faptul că se poate controla cu ușurință, dacă închizătorul unei astfel de arme este bine lucrat sau nu — adică dacă țevele se îmbucă așa zicând «*sugând*» în basculă. În caz că închizătorul nu este lucrat cu cea mai mare îngrijire, va apare o dără slabă de lumină între

țevi și basculă, atunci când ținem arma în direcția luminii. *Standul oficial dela Neumannswalde confirmă și el, că închizătorul «Nimrod» a rezistat fără urmă de defecțiune chiar și celor mai absurde încărcături, iar d-l Horst Goedel, unul dintre cei mai renumiți trăgători sportivi mondiali, care a câștigat multe șampionate și premii întâiu, engleze, germane, austriace, etc. cu o armă «Nimrod», scrie fabricii următoarele: Câtă lume credeți d-v. oare că n'a privit și admirat până acum această armă, mai cu seamă atunci când povestesc că am tras din ea cam 50.000 focuri! Inchizătorului nu i-se poate constata nici cea mai mică urmă de defecțiune. — D-l Dr. Konrad Eilers, bine cunoscut cetitorilor noștri, are cam aceleași aprecieri despre aceste arme.*

Nu putem trece cu vederea faptul, că zăvorurile simple nu pot fi niciodată la înălțimea celor mai complicate, căci la ultimele un zăvor îl ajută și-l degajează pe celălalt, iar smucitura provocată de presiunea gazelor se împarte în mai multe direcții.

Prin urmare este clar, că pe lângă un tir bun, factorul cel mai important al armei este închizătorul ei, și nu pot preveni îndeajuns pe vânătorii noștri de a nu-și procura armele de care au nevoie, dela fierarii de arme cu o reputație obscură și nici dela negustorii din oraș incompetenți și cari se ocupă numai în mod ocazional cu comerțul de arme, ci să se adreseze numai firmelor cu o reputație bine stabilită, sau armurierilor tehnicieni cari sunt și vânători, căci numai încurajându-i pe aceștia vor putea obține arme garantate în orice privință.

Deci, vânători, nu faceți economie deplasată în materie de arme, cumpărând puști de proveniență dubioasă, căci asemenea imprudențe se pot răzbuună cumplit și nu odată s'au întâmplat nenorociri cu consecințe funeste, în urma întrebuițării unor arme de proveniență necunoscută. Dacă doriți să faceți economie, atunci vă sfătuesc ca în loc de a cumpăra un hammerless de calitate proastă, mai bine să cumpărați cu aceiași bani o armă cu cocoașe, dar solidă. Diferența pe care o plătiți în plus la cumpărarea unei arme, va fi compensată pe deplin prin *calitatea ei!*

INTÂMPLĂRI DE VÂNĂTOARE ȘI DE VOIAJ IN SUMATRA ESTICĂ

(URMARE)

de C. A. Eberle

În India de sud, luna lui Decembrie, e timpul de serbare a șerpilor. Se fac pelerinajuri spre diferitele temple ale Bramanilor, cari î-și fac o afacere din ținerea șerpilor, sau spre ruinele unde aceste animale se găsesc în mare număr. Ei cred, că o femeie sterilă care mănâncă în acest loc pământ din gaura de unde a ieșit șearpele, devine fertilă; frecat cu acest pământ, corpul acoperit de bube se vindecă. Cât timp aspirația de a avea un moștenitor va determina acțiunile Hindului, cultul șerpilor se va ține ca și în trecut.

În oraș văzui multe șine de tramvai, însă niciodată un vagon circulând pe ele. Informându-mă care e cauza, am aflat că societatea s'a ruinat, căci nu putea concura cu trăsurile ieftine de aici, mai ales cu acele numite «inrișca». Prețurile sunt foarte mici. Spre exemplu o birje cu 4 locuri, costă pe oră 1 fr. și 25 b. Inrișca costă pe oră numai 75 bani, o cursă 10—20 bani.

Nici un european nu locuiește în centru, cartierul afacerilor, ci toți locuiesc în câte un «bungalow» situat admirabil, la o îndepărtare de 3—6 mile engleze. Cei mai mulți au trăsuri elegante, însă toți vizitii indigeni sunt proști, neștiind mână caii. Niciodată nu se pune calul în mișcare de pe capră. Vizitiul trage calul de frâu, aleargă lângă el câtva timp, apoi sare pe capră.

Deasemenea și acela care mână zebii, nu merge lângă boi, ci intră ei. Boii se pun în mișcare cu strigătul, cacia, care silabe se pronunță cu un ton pleoșcăitor. Zebii sunt conduși cu o frînghie trasă prin nas. Conducătorii boilor toți sunt hinduși. Aceștia își imprimă marca castei lor pe frunte, brațe și piept. Unii poartă câte o bucățică de beteală pe frunte. Și aici, cei mai mulți boi sunt împodobiți cu ornamente imprimate.

În radă și pe fluviu, circulația de bărci e foarte mare.

În unele locuri stau sute de bărci una lângă alta; toate cu acoperăminte de frunză de palmier. Bărcile se dirijează într'un mod foarte practic, pe bord se găsește numai o lopată lungă de lemn, care e prinsă în partea dinapoi a bărcii. Vârful cârmei este legat cu o frînghie. Cârmuirea bărcii se face în așa mod, întrucât întorcând barca când în stânga, când în dreapta, se produce un efect ca de șurub, în urma căruia și barca greu încărcată înaintază cu ușurință. Toate bărcile au vârf ascuțit.

Casele indigenilor, cari sunt toate construite pe pari înfipti în pământ, sunt acoperite cu scoarța frunzelor de palmier, care formează un acoperământ ușor și impermeabil. Frunzele îndoite sunt puse pe un băț subțire de bambus și fixate de acoperământ cu rotang. La multe case și pereții laterali sunt tot așa construiți. Toate aceste construcții sunt bine aerisite, ușoare și impermeabile, și abia au 2 cm. grosime. Din rotang chinezii fac și mobile foarte frumoase și cu gust, mai ales scaune și canapele, cari se vând foarte ieftin.

Lucrătorul chinez se mulțumește cu câștigul cel mai

mic și e de o hărnicie neobosită. Până pe la miezul nopții se văd lucrând acești oameni, și dis de dimineață sunt iarăș la muncă. Într'o odăiță mică locuiesc adesea și 10—20 persoane, strânse ca scrumbiile în puțină. Hrana lor principală este orezul. Printre chinezi sunt și mulți oameni culți, cari sunt funcționari pe la bănci și case comerciale europene și cari și au făcut studiile în școli engleze.

Joi 19 Decembrie, făcurăm vizite de adio în oraș, și ne procurăm bilete pentru vaporul, care trebuia să plece la Sumatra. Pe la orele 8 dimineața, soarele încercând să-și capete dominațiunea asupra norilor, însă izbuti numai pentru 1 ceas. Servitorul nostru profită îndată de rara ocazie pentru a ne usca hainele și mantalele de ploaie. Truda fu însă zadarnică, căci după o oră începui din nou a plouă. Ne consolarăm în vederea că pe Sumatra trecuse deja timpul ploilor. După masă, la orele 4, ne duserăm cu o mică barcă, pe bordul vaporului *Hebe*. La orele 5 veni R. pentru a-și lua rămas bun de la noi și a ne dori petrecere frumoasă în decursul vânătoarei noastre. La orele 6 se ridicară ancorele, părăsirăm *Singapore*, care îmi devenise atât de drag, pentru a ne îndrepta spre *Penang*. Întreținerea e pe toate vapoarele englezești, e cât se poate de dificilă, bucătăria e cea mai fără de gust din toată lumea.

Vineri, 20 Decembrie, avurăm timp frumos, temperatură plăcută și marea liniștită. Dimineața băurăm un lichid care nu se poate denumi, care, după cum auzii mai târziu, a fost cafea. Pe vapor făcurăm cunoștința câtorva Domni, ce locuiau în Sumatra. Amurgul coboră încetșor în jocuri feerice, iar noaptea, cerul Indiei cu grupele sale de stele, își desfășură toată splendoarea sa. Mii de stele cădeau în mare, luminând-o, ca și pe vaporul nostru.

Sâmbătă dimineața, la orele 7, sosirăm la grupa de insule *Penang*. Insulele erau acoperite cu dealuri înalte și păduroase.

Dealungul coastei mării se zăresc casele proprietarilor de plantațiuni, cari cultivă palmieri de cocos, nuci de muscat și cuișoare. Vis-à-vis, pe coasta *Malaceei*, se întind câmpii lungi de trestii de zahăr. Trecurăm un far, fabrica de praf de pușcă, carantina și spitalul leproșilor, care are o situație admirabilă, înconjurat fiind de cea mai bogată vegetație a tropicilor și care conține din nefericire în zidurile sale, cea mai neagră mizerie omenească. La 8 ore se aruncă ancora în portul din *Penang*. Strâmtoarea dintre *Penang* și *Malacca* are aproape 5 km. Orașul e frumos zidit, construit numai din vile à la *Singapore* și are străzi drepte, pavate și bine întreținute. Luărăm dejunul în hotelul *Oriental*, care e admirabil, situat pe malul mării, apoi ne ducem îndată la grădina botanică, ce se află la o depărtare de 6. km.

Grădina se întinde pe o vale frumoasă, în al cărui fund

cade o cascadă și de unde se scoate într'un bazin apa necesară pentru conducta, care alimentează orașul. Aci este o școală de înot. Pe drum într'acolo, am găsit multe plante din *specia nervoasă*, cari se închid îndată ce le atingi. Intre miile de orhidee ce se găsesc acolo, cea mai frumoasă e *Onsynum papillon* din Trinidad, a cărei floare seamănă foarte mult cu un fluture alb și galben.

După aceea făcurăm un tur prin oraș, care are o întindere mare din cauza vilelor sale împrăștiate, în a căror grădini domină arborele cocos.

După ce dejunăm în bodega internațională de acolo, ne ducem pe bordul vaporului nostru, care intră în mare la 3 după masă.

Toată ziua căldura a fost considerabilă, briza de mare

ne putând să o răcorească. Apusul soarelui la 7 și $\frac{1}{4}$ eră de o frumusețe incomparabilă.

Duminecă 22 Decembrie, dimineața, la orele 4, am atins coasta Sumatrei. Deoarece aici sunt multe locuri joase și pentru că eră prea întunec ca să intrăm în fluviul *Deli*, se aruncă ancora. După orele 6, ne îndreptarăm dealungul coastei. Ea e plană, cu păduri dese și foarte mlăștinoase, deaceea șederea aici este foarte nesănătoasă și primejdioasă, Mlaștinile de *mangrove* ale coastei, numără câteva poște ca întindere, în ele furnică porci sălbateci, alligatori și maimuțe, pe când în aer nenumărați ulii își fac jocul lor. In apă înnoată un număr mare de pești de mare, și multe bărci cu pescari animează apa coastei.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

D-L MINISTRU AL JUSTIȚIEI ÎN MIJLOCUL VÂNĂTORILOR DIN BUCOVINA

Cu mare bucurie am primit noi, vânătorii bucovineni, știrea că d-l Nedici, Inspectorul General de vânatoare, ca și în fiecare an, vine și în anul acesta la Cernăuți, spre a studia, în contact cu noi, chestiuni de vânatoare. De astădată însă așteptam momentul sosirii d-sale cu o deosebită nerăbdare, pentru că în același timp ni se puse în vedere și vizita aceluia bărbat de Stat, care are meritul neperitor în calitatea sa de ministru al Agriculturii și Domeniilor, de a fi înaintat Parlamentului legea pentru ocrotirea vânatului și de a o fi trecut. Și iarăș ne purteam nădejdea în d-l Cudalbu, că și de data aceasta, când în urma experiențelor făcute într'un răstimp de 6 ani, au devenit necesare diferite modificări și completări ale acestei legi. D-sa ne va sta în ajutor cu binevoitorul său sfat și influență. Toți inspectorii de vânatoare din județele Regiunii XI-a, cum și subinspectorii plășilor, apoi reprezentanții «Societății pentru ocrotirea vânatului», în frunte cu d-l Dr. Mikuli, s'au adunat cu bucurie, spre a lua parte la ședința din 7 Ianuarie cor., ce s'a ținut în Institutul Zoologic al Universității, condus de d-l profesor Dr. Eugen Botezat, vicepreședintele «Societății pentru ocrotirea vânatului». Ordinea de zi a fost «Discuția asupra modificărilor necesare la Legea pentru ocrotirea vânatului, în prezența d-lui ministru Cudalbu și a d-lui inspector general Nedici».

Cu o întârziere de 6 ore, a sosit trenul expres în Grădina Publică, unde d-l inspector regional dr. Philipowicz, d-l inspector al județului Cernăuți, contele Wasilko și d-l președinte al «Societății pentru ocrotirea vânatului» Henric Mikuli, s'au urcat în vagonul-salon, prezentându-se și urând bine-venit din toată inima oaspeților. Împreună cu înalții oaspeți a venit și d-l Dr. Nicolae Șerban, senator de Făgăraș și inspector de vânatoare.

În gara principală înalții oaspeți au fost salutați din partea autorităților de vânatoare prin d-l Nesciuc, inspector de vânatoare al teritoriului Cernăuți și d-l prim-procuror Andruhovici membru în comitetul «Societății pentru ocrotirea vânatului», cum și de autoritățile justiției.

Imediat după sosire, s'au dus cu toții la ședința care, după câteva cuvinte de bun-venit rostite de amfitrion, profesorul Botezat, s'a ținut, sub prezidenția inspectorului regional de vânatoare. Raportor a fost d-l prim-procuror Andruhovici care pe vremuri a fost inspector de vânatoare a fostului județ Gura-Humorului. S'au desbătut articol după articol, împreună cu proiectul de modificare, și eră o plăcere să vezi cu câtă cunoștință de cauză, zel și dragoste, se discută. Foarte vie eră îndeosebi discuția, când se ajunsese la propunerea de a se pune odată păzitori de vânatoare plătiți și la chestiunea câinilor. Toți și-au exprimat părerea, că până când combaterea calamității

câinilor nu se va face mai efectivă, nu e nădejde să se amelioreze starea vânatului. S'a vorbit și de prea puținul sprijin din partea autorităților și despre încălcările din partea grănicerilor. O discuție înfierbântată s'a iscat, când s'a atins chestiunea Fondului de vânatoare. Un orator a zis: «Ce s'a făcut cu banii? Taxele pentru permisele de vânatoare se tot măresc, veniturile Direcțiunii de vânatoare tot cresc, și noi nu vedem nici un bănuț! E un scandal că pentru nimicirea lupilor prima e numai de 100 lei și că inspectorii de vânatoare nu primesc bani, nici măcar pentru hârtia și imprimatele necesare! Avem dreptul să cerem lămuriri și socoteală!»

Atât d-l ministru Cudalbu, cât și d-l Nedici, au luat cu tot zelul parte la discuție, promițând deplinul d-lor sprijin. Ședința a durat peste două ore.

Seara a avut loc în localul «Sans Souci» un banchet de 44 tacămuri.

S'a toastat: d-l inspector regional pentru M. S. Regele, d-l Iancu Grigorcea pentru musafiri, mulțumind d-lui ministru Cudalbu pentru interesul viu ce-l are întotdeauna pentru vânatoare. Apoi, într'o cuvântare izvorită din inimă adevărată de vânător, d-l inginer silvic Aurel Isopescu a relevat meritele și neobosita activitate a d-lui Nedici pentru vânatoare, dorindu-i din partea clubului «Dr. Ghoerghe Nedici» din Sadagura succes la muncă și asigurându-l de sprijinul tuturor vânătorilor cinstiți. D-l profesor Botezat a urat bun-venit în cuvinte călduroase d-lui senator Dr. Șerban, mulțumindu-i pentru ospitalitatea ce au gustat-o vânătorii bucovineni la Făgăraș.

Ca primul, a răspuns d-l ministru Cudalbu. În modul d-sale de a vorbi, simplu, clar, logic, fără fraze, ne istorisi d-sa, cum a participat la facerea Legii vânatoarei și cum s'a desvoltat această lege până astăzi, exprimându-și marea sa bucurie că ședința de astăzi a dovedit, cât de multă dreptate a avut d-sa atunci, când a privit vânatoarea așa cum este aceasta de fapt și cum se exercită în multe părți din Apus, adică ca parte integrantă din averea națională.

— «Sunt liniștit, domnii mei, văzând că în țara noastră sunt bărbați, cari cu tot zelul și desinteresul se pun în serviciul unei nobile și frumoase cauze, și luptă pentru interesul mai înalt al Statului.

Lupta lor pentru perfecționarea și executarea legii vânatoarei este semnificativă pentru înălțimea lor morală, simbol pentru faptul, că d-voastre cu toții lucrați în direcția ca temelile Statului să se întărească, ca toate legile să fie strict respectate. Mă bucur că această mișcare porcede dela vânători, cari aci în Bucovina, prin organizația lor exemplară și bună înțelegere, sunt cei mai chemați pentru ceasta. Vă promit, domnilor, fără să exagerez că, după cele ce le-am văzut aci la d-voastre și le cunosc bine, voiu ține de datoria mea de a sprijini, unde numai voiu mai putea, cu toată puterea mea, stă-

ruințele d-voastre, căci și mie înainte de toate îmi zace la inimă binele Statului și respectul sfânt față de lege».

Al doilea a vorbit d-l Nedici. După ce schițează amănunțit ce înțelege veritabilul vânător sub vânătoare, și prin ce se deosebește el de pușcașul ordinar și de braconier, zugrăvește vorbitorul cu ochii strălucind de însuflețire și cu entuziasm juvenil, senzațiile adevăratului, nobilului vânător, când se află în natura liberă, și le-gătura lui față de vânat.

— «Dragostea de natură și copii ei», așa exclamă d-lui, «este aceea ce-l tot îndeamnă pe vânător la lucru. Numai acela care simte deplin frumusețile naturii, care aude vocea ei și o iubește din toată inima numai acela poate fi privit, ca vânător că nu este ucigașul, c-octoritorul vânatului. El nu stăruiește să nimicească tot ce vede, c-dimpotrivă, să poseadă un număr cât se poate de mare de vânat și din acesta, pentru a-și mulțumi pasiunea de vânătoare, să scoată, în formă corectă și umană, acele bucați cari sunt potrivite pentru a fi vânat».

Voi, vânători din țara fagilor, mulțumită numai vechii voastre cul-turi vânătorești, aveți meritul, de a nu păstră această cultură numai pentru voi, ci împreună cu mine, de a o răspândi cât se poate de mult. Toate elementele cele bune ale întregii țări, trebuie în armonie să lucreze neconținut, ca să ajungem nobila și patriotica noastră țintă!»

Apoi d-l senator Șerban de Voila, în felul său glumeț de a înveseli masa, a sărbătorit ospitalitatea Bucovinenilor, organizația și price-perea lor vânătorească.

A doua zi, pe timp admirabil, a avut loc pe moșia d-lui Vartan de Warterasiwicz din Orășeni, lângă Gara Ghica Vodă, o vânătoare de epuri. În această vânătoare, afară de d-nii ministru Cudalbu, Nedici, Șerban, Colonel Cămărescu, a luat parte și d-l secretar-general Dimopol. Rezultatul reușit al vânătoarei, care a fost condusă admi-rabil de bătrânul și experimentatul silviculor superior Landa de-a călare, și în care, în șase hăitueli, au căzut 2 vulpi și 108 iepuri, vâ-nătoare încununată cu un banchet cu muzică țigănească, în casa pro-prietarului. În cea mai caldă animație a petrecut lumea în acea seară, urmând la orele zece reînțoarce la Cernăuți.

Având d-l ministru Cudalbu să inspecteze Justiția, a luat parte numai d-l secretar-general Dimopol la a doua vânătoare, care a avut loc pe moșia Mihalcea, lângă Cernăuți, a d-lui deputat George de Niculița. Timpul nefavorabil și pe acest teren dificil — decșiul eră acoperit de zăpadă și râpele complet troenite — făcea aproape imposibilă munca hăitașilor și astfel s'a micșorat rezulta-tul. Totuș au căzut 3 mistreți și vulpe și 12 iepuri. Seara oas-peții au plecat la București, încântați de primire și de cele ce văzură.

Reporter

REORGANIZAREA SOCIETĂȚILOR DE VÂNĂTOARE

În legătură cu articolul din Decembrie 1926 al «Revistei Vână-torilor» unde d-l Comșa, președintele Societății de vânătoare din Teiuș, începe o discuțiune în legătură cu organizarea vânătorilor în societăți, facem cu plăcere loc raportului colaboratorului nostru a d-lui ing. Alex. Andrei, făcut¹ în calitate de pre edinte al «Clubu-lui Vânătorilor din Caransebeș» în vederea reorganizării acelu Club.

Principiile d-sale se rezumă în următoarele: a) gruparea vână-torilor în jurul unui nucleu intelectual vânătoreș; b) repartizarea omo-genă a vânătorilor pe întreaga suprafață a terenurilor arendate de societate; c) menținerea obligatorie a unei limite în privința nu-mărului membrilor, determinată de capacitatea terenurilor de vâ-nătoare și d) excluderea concurenței între societăți, în privința lici-tației terenurilor de vânătoare, admitând răscumpărarea pe un preț echitabil al dreptului de vânat.

Avem toată încrederea că d-l director al vânătoarei va primi cu căldură și va admite necondiționat reorganizarea «Clubului Vânăto-rilor din Caransebeș» în felul arătat de d-l irg Alex. Andrei, a cărui competență în chestiunile vânătorești o cunoaștem.

(N. R.)

ONORATĂ ADUNARE GENERALĂ!

În urma deciziei Adunării generale din 15/II a. c., s'a dat în-sărcinare unei comisiuni compusă din d-nii Alex. Andrei, Gh. Re-pede, M. Armaș și I. Dragila, ca să studieze modalitatea modificării statutelor, impusă de împrejurări și să redacteze textul unui proiect pentru modificarea necesară.

Domnilor! Împrejurările schimbate de astăzi pe de o parte, satis-facerea Legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei pe de altă parte, impun societății noastre o reorganizare în așa fel, ca Clubul să poată corespunde pe deplin cerințelor impuse de na-tura împrejurărilor și de lege. În Adunarea generală din 15/II, am arătat în raportul nostru general, cum societatea, ca colectivitate, este menită a satisface desideratele impuse de legea vânatului și expri-mate chiar în partea întâia a numelui acestei legi și anume: «pro-tecția vânatului».

Reamintim aci, că nici o societate de vânătoare nu poate avea caracterul unei asociații pentru exploatarea până la exterminare a; vânatului util, pentrucă ea atunci nu corespunde intențiunilor legiui-torului și nu corespunde intereselor de economie națională. Așa fiind o societate de vânătoare compusă dintr'un număr anumit de membri, trebuie ca să-și organizeze felul ei de a satisface necesitățile în a vână a membrilor ei în așa fel, ca pe lângă numărul cel mare al membrilor ei, contingentul vânatului să nu înregistreze niciodată scădere, ci dacă se poate ridicare. Pentru a ajunge la o asemenea situație este absolut necesar, ca o societate de vânătoare să aibă o or-ganizație bine precizată și să aibă o conducere cu pricepere în chestiunile vânătorești.

Tendința în general a majorității vânătorilor este a împușcă cât mai mult și de a-și câștiga renume în aceea ce privește cantitatea de vânat ucis. Acest lucru este nediscutabil și el rezultă în urma faptului, că pasiunea de a vână, respective pasiunea căutării și uci-derii vânatului în mod propriu zis e o pornire a instinctului omului, iar subordonarea acestui instinct principiilor de vânătoare modernă, determinate de grija menținerii unui bun național cu importanță în economia națională nu se poate face decât prin cultură. Deci cu cât unui vânător îi lipsește cultura vânătorească, adică cu cât știința lui se rezumă la satisfacerea instinctului său de a ucide vânatul, cu atât el este un distrugător și ca atare dăunător scopurilor exprimate de legiuior în legea pentru protecția vânatului. A distruge crea-țiunile naturii fără socoteală și a nu îngriji de înlocuirea lor este un rău, ce nu rămâne fără urmări. Vânători cu cultură vânătorească bine precizată în general sunt puțini și sunt aproape inexistenți în pătura țărănească a țării. Și astăzi, când tendința de a se dedă pasiunii de vânătoare este atât de expansivă, încât numărul acelor cari vreau și fac chiar vânătoare s'a ridicat cu cel puțin 500% față de numărul de dinainte de războiu al vânătorilor, lipsa de cultură vânătorească este un dezastru pentru vânătoare ca bun național.

În această ordine de idei constatăm, că se face puțin în general pentru a creă din vânătorul brut un vânător conștient, capabil de o educațiune vânătorească necesară menținerii vânatului ca bun național.

Clubul vânătorilor din Caransebeș care se mândrește cu o organi-zațiune puternică vânătorească de 42 ani, își dă pe deplin seama de răul, ce s'a creat regiunii noastre prin faptul, că vânătorii fără cea mai mică cunoștință, respective cultură vânătorească au devenit proprietari de terenuri de vânătoare și stânjenesc activitatea sănă-toasă pătrunsă de intențiunile legiuiorului — a Clubului nostru, Împrejurările grele de după unire, nu au permis Clubului nostru. cu dreptul firesc în privința aceasta, să se ocupe mai deaproape cu această chestiune, dar acum, când neajunsurile acestei rău au ajuns la saturație, condicătorii clubului și-au dat seama că situația anor-mală ce dăunează pe terenul vânătoarei din cauza lipsei de cultură vânătorească, nu mai poate dăuna.

Domnilor! Valea Bistrei și valea Timișului sunt organizate în so-cietăți de vânătoare ideale. Între aceste două regiuni, regiunea noas-tră ca o unitate vânătorească este expusă la capriciile rezultatelor de licitațiuni în dauna dovedită a fondului vânatului.

Suntem într'o situațiune critică. Două societăți de vânătoare concu-rează pentru terenuri, ridicând arenzile la sume fabuloase. Care este oare urmarea acestei concurențe? Nici una dintre societăți nu-și

va putea satisface obligațiunile sale în aceea ce privește executarea legii referitor la protecția vânatului, pentru că fondurile lor abia vor ajunge pentru achitarea arenzilor exagerat de mari.

Iar în plus, *terenurile ce vor ajunge pe sume fabuloase în folosința vânătorilor lipsiți de cultură vânătoarească, vor fi exploatare până la exterminarea celui de pe urmă vânat util, ca să-și scoată măcar ceva din arenda mare, ce trebuie să plătească.* Urmările acestei proceduri sunt eclatante.

Pentru remedierea acestei situațiuni conducerea Clubului în deplină cunoștință a răspunderii, pe care o are ca o asociație vânătoarească bine organizată, față de un bun național, care este vânatul, vă face următoarea propunere:

Cu scopul de a introduce în sânul Clubului pe acei vânători, cari în lipsă de cultură vânătoarească trebuie să facă parte dintr-o organizațiune vânătoarească, ca ei în calitate de vânători să devină utili bunului național, ce este vânătoarea, — fiind puși într-o situațiune obligatorie de a se conforma principiilor legiuitorului în privința conservării fondului vânătoarească, — Clubul trebuie să se reorganizeze în conformitate cu împrejurările și în spiritul legii.

Reorganizarea Clubului o vedem asigurată prin aceea, că ne vom întinde organizația și cercul de activitate asupra întregii regiuni din jurul Caransebeșului, propagând cultura vânătoarească printre aceia, cari sunt îndeosebi avizați la aceasta și vom mări numărul membrilor până la capacitatea terenurilor de vânătoare din această regiune a Caransebeșului în așa fel, că existența unei alte organizațiuni vânătoarești să nu mai fie necesară. Deoarece întrebuițăm aci un termen tehnic poate necunoscut de unii dintre d-voastră, ne luăm voia a vă clarifica asupra aceea ce va să zică: «capacitatea unui teren de vânătoare».

Fiecare teren de vânătoare are o întindere, are un fel de a fi (prielnici pentru cultura vânatului ori nu) și are un anumit contingent de vânat determinat de situațiunea terenului și a condițiunilor prielnice pentru cultura vânatului. Pe un teren cu o întindere dată, un fel de a fi și un contingent de vânat dat, nu se poate admite decât un număr limitat de vânători, determinat de condițiunile terenului. *A trece peste acest număr, înseamnă a nu mai corespunde spiritului legii.*

Așa fiind, noi, conduși de principiul de a crea o situațiune normală în privința aceasta, am proiectat mărirea numărului membrilor din Club în așa fel, ca acest număr mărit să corespundă capacității terenurilor întregii regiuni, iar numărul vânătorilor din aceeași localitate să corespundă capacității terenului din comuna respectivă, sau a capacității terenurilor puse la dispoziția lor.

În această ordine de idei proiectăm organizarea a două categorii de membri și anume de membri activi sau centrali și membri externi. Cu această categorisire am realizat un pas spre repartizarea membrilor în raport cu terenurile de vânătoare, pentru că intenționăm, ca pentru membrii centrali, cari majoritatea lor sunt din Caransebeș și cari se vor reduce la numărul maxim de 50 (fiind numărul de 60 peste capacitatea terenurilor din imediata apropiere a orașului) să rezervăm terenurile: din Caransebeș, Caransebeșul-Nou, Valea Boului, Var, Zervești și Jupa, fiind în imediata apropiere a orașului Caransebeș. Iar pentru membrii externi, — cari vor fi maximum 80. Clubul va rezervă pe celelalte terenuri din regiunea Caransebeșului. Repartizarea acestora după capacitatea terenurilor se face apoi în așa fel, ca pentru fiecare comună nu se vor primi mai mult decât maximum atâția membrii cât este capacitatea terenului comunei respective. Cum regiunea Caransebeșului, respectiv comunele cari vor putea intra în combinație ca terenuri de vânătoare ale Clubului — afară de terenurile arătate mai sus, cari vor fi destinate pentru satisfacerea necesităților membrilor centrali — sunt: Ciuta, Iaz, Cicleni, Dalci, Turnul, Zervești, Ruieni, Borlova, Slagna, Buchin, Valișoara, Prisian, Goleți, Petrosnița, Bucosnița, Lindenfeld, Poiana și Rugi, numărul maxim de membrii externi vor fi întotdeauna în raport cu terenurile cari în acel timp vor fi în folosința Clubului. Pentru orien-

tare anexăm acestui raport un tablou de suprafețele terenurilor de vânătoare ale acestor comune precum și de capacitatea fiecăruia dintre terenuri. Din acest tablou rezultă că, în cazul când toate aceste terenuri vor forma proprietatea Clubului nostru, numărul maxim de membrii externi ce Clubul în acest caz poate avea, este de 80 membrii.

ONORATĂ ADUNARE

Aceasta în privința numărului membrilor precum și în privința repartizării lor în mod omogen, asupra tuturor terenurilor de vânătoare din jurul Caransebeșului. Din cele expuse rezultă clar, de ce nu propunem pur și simplu mărirea numărului membrilor Clubului fără a face distincție între calitatea membrilor și repartizarea lor. Vedeți bine, că în cazul, dacă am mări fără altă considerațiune numărul membrilor noștri, am trece peste capacitatea terenurilor pe care Clubul le are actualmente, fără a realiza scopul urmărit de a cuprinde în organizația noastră vânătorii dela țară, cari sunt lipsiți de cultură vânătoarească și cărora trebuie să li-o dăm pe aceasta prin mijlocul că-i apropiem de noi.

În privința drepturilor și a îndatoririlor pe care proiectăm să le prevedem în statutul nostru, ținem să arătăm dela început, că ținând seama de faptul, că neputând conta între viitorii noștri membrii externi, decât numai la vânătorul brut, aceștia nu vor avea drept, respectiv vot deliberativ. Ei vor avea dreptul de a vâna liber pe toate terenurile destinate special pentru membrii externi în conformitate cu legea și cu dispozițiunile Clubului, ce se vor lua în interesul ocrotirii conservării vânatului. Ei vor putea lua parte la Adunările generale cu vot consultativ și vot deliberativ prin delegații lor și se vor bucura în general de toate drepturile pe care le au și membrii activi, afară de drepturile ce privesc conducerea directă a Clubului.

În privința taxelor, cred că este echitabil, ca membrii externi să plătească numai o parte de ex. $\frac{1}{2}$ sau $\frac{2}{3}$ din cotizațiile ce le vor plăti membrii activi, dispunând aceștia din urmă și de drept de vot în adunările generale ale Clubului.

Tot în legătură cu modificarea statutelor noastre, vă propunem, ca să admiteți durata de funcționare a funcționarilor și a comitetului Clubului la 3 ani, în loc de 1, cât a fost până acum.

Afară de cele spuse până acum, credem că dacă vă mai arătăm că prin aprobarea modificării statutelor în felul propus, vom asigura existența justificată singur a Clubului nostru în această regiune, făcând inutilă funcționarea oricărei alte societăți de vânătoare din jurul Caransebeșului, vom fi puși la adăpostul oricărei concurențe, vă veți convinge pe deplin, că reorganizarea Clubului nostru în felul propus este o necesitate. Și într'adevăr, *dacă Clubul își va putea arenda terenurile de vânătoare — în lipsă de concurență răutăcioasă și dăunătoare — pe prețuri echitabile, atunci de sigur că el va putea cheltui mai mult pentru ocrotirea vânatului și conservarea fondului vânătoarească și va putea satisface — fără mari sacrificii din partea membrilor lui — desideratele cuprinse în legea pentru protecția vânatului.*

În acest spirit, vă rog a lua parte la discuțiunea modificării statutelor.

Ing. Alex. Andrei
Președinte

Caransebeș, 24. II. 1927

~ ~ ~

Primăria comunei Periam
Județul Timiș-Torontal
No. 478/1927 adm.

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe hotarul comunei Periam cu suprafața de cca. 0.000 jugh. cad. se dă în arendă prin licitație publică, în ziua de 15 Maiu 1927 la această primărie.

Condițiunile de licitare se pot vedea zilnic, între orele oficiale la primărie.

Primăria.

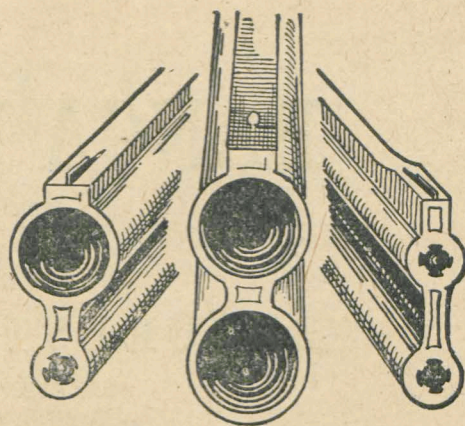

Gebrüder Merkel
Genève

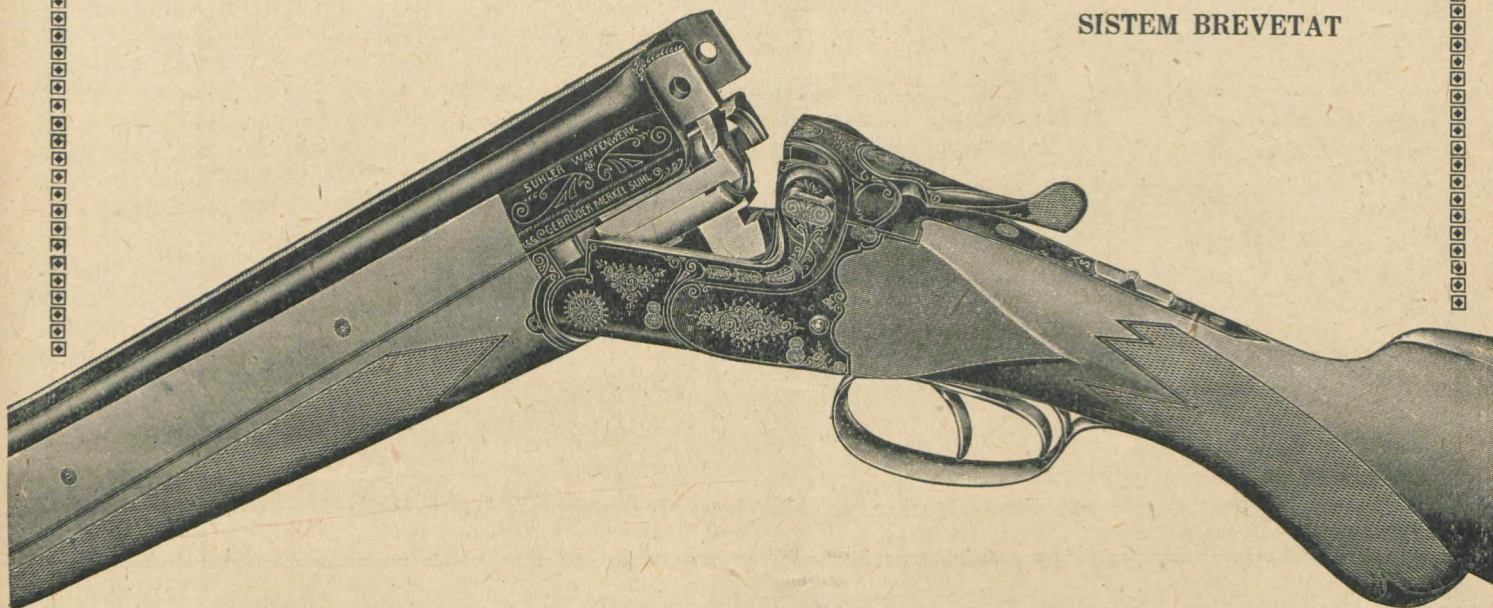
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCO BANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII: Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

AGRONOM

Cu titlu academic (etate 41 ani)
cu practică îndelungată în agri-
cultură, industria agricolă și ocro-
tirea vânatului mare, caută post de
încredere la moșie sau industrie.

A se adresă la „UNIUNE“

DE VÂNZARE

Căteă cu pedigree din rassa Kleinmün-
sterländer (seamănă cu setterul englez, însă
ceva mai mică) ascultătoare, face down la
semn sau comandă, caută bine, bună appor-
teură, pasionată la baltă. Căteaua este pro-
prietatea d-lui Otvös Balázs și se găsește
la d-l Ladislau Struhar, Carăi, jud. Sălaj,
la care rugăm a se adresă. Prețul 34.000 lei.

De Vânzare

Armă hammerles, cal. 16, foarte fină. Țevi
din cel mai fin oțel damasc, încercate pentru
iarbă fără fum. Garnitura gravată artistic,
pat englezesc fără pistol. Piedică de sigu-
ranță laterală. **Tir excelent.** :- :- :-

PREȚUL 12.000 LEI

A se adresă la „Uniune“

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚARII ROMANEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

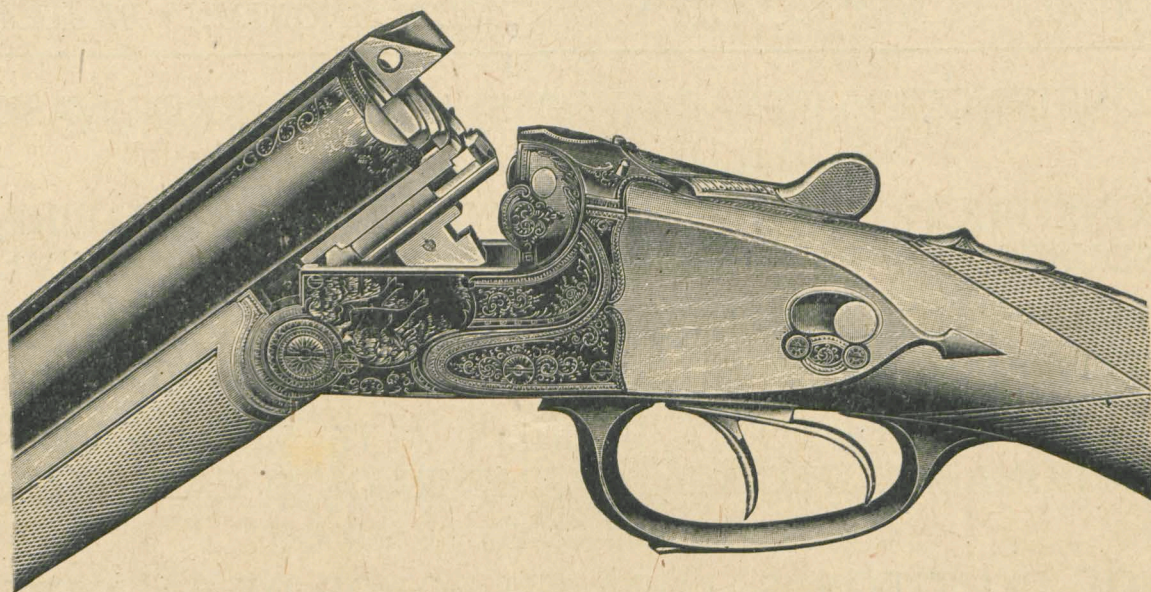
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alicie cu două țevi, sau cu una de alicie și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten)

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceea cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI